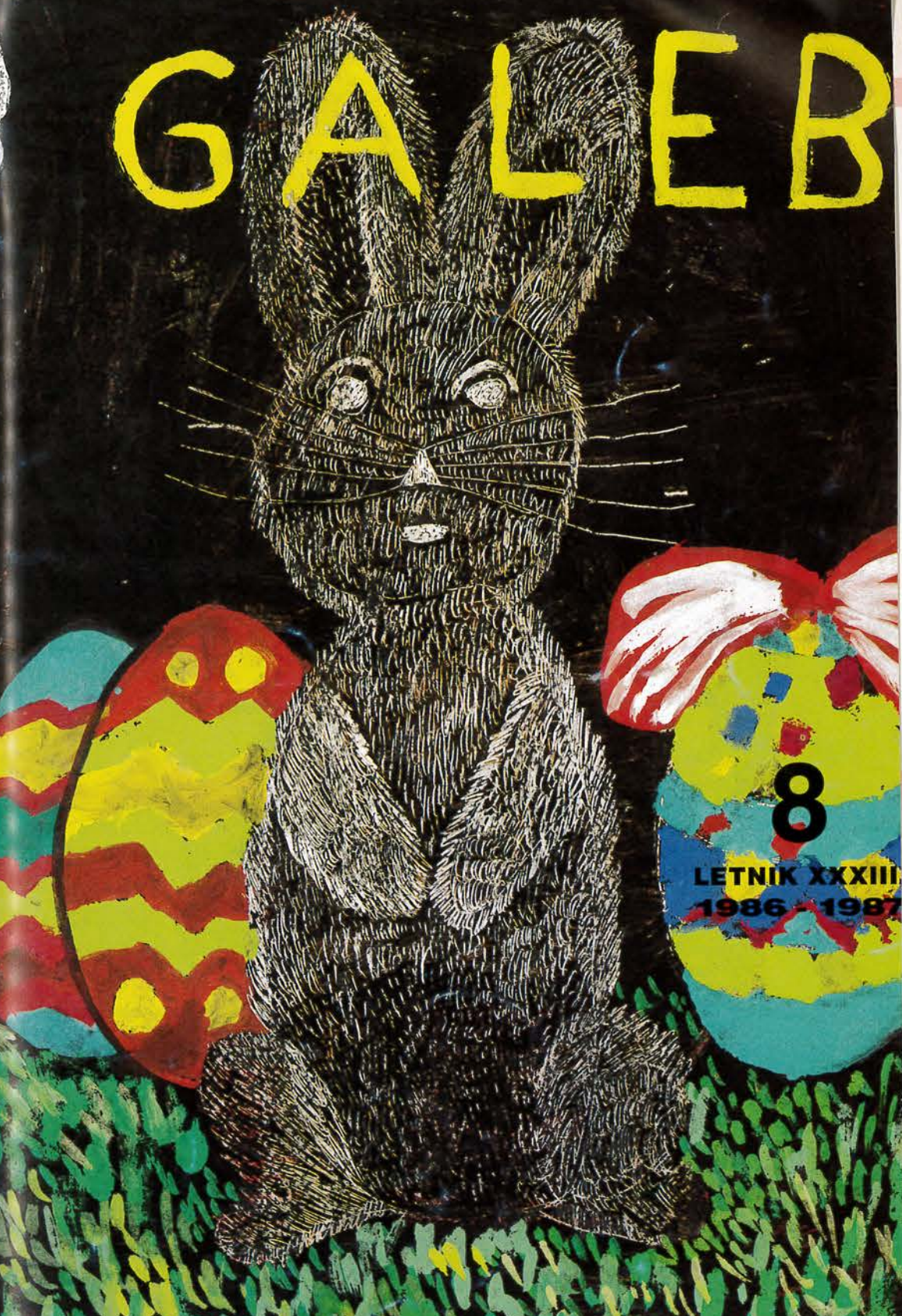

GALEB

8

LETNIK XXXIII

1986-1987

LETNIK XXXIII. 1986 - 87
APRIL 1987
ŠTEVILKA 8

VSEBINA

Smiljan Samec: Pomlad	209	Urednikova beležnica	237
Neža Maurer: Sodobne mačke	209	Za bistre glave	239
Zapojmo Veselo:		Strip: Vera Poljšak:	
Janez Bitenc: Katarinine rože	210	Štrbunk!	3. stran platnic
Daniilo Gorinšek: Izštevanka	213	Ilustracije za osmo številko Galeba so naredili:	
Vlado Firm: Boltekova pokora	214	Barbara Boneta (str. 209); Marjeta Cvetko (str.	
Neža Maurer: Trave so zmagale	215	221); Liana Drašček (str. 213); Leon Koporc (str.	
Vojan T. Arhar: Naj živi delo!	216	224); Erika Košuta (str. 215); Borut Pečar (str.	
Berta Golob: Rada te imam	217	209, 216); Alessio Petricig (str. 220); Jelka Reich-	
Kotiček za najmlajše:		man (str. 211, 212, 213); Bine Rogelj (str. 222,	
Vera Poljšak: V mamini skrinjici	218	223, 227); Magda Tavčar (str. 218, 219, 3. str.	
Pirhi, Kaj je narobe?	219	pl.); Andrej Vodopivec (str. 215).	
Benečanska pripovedka:		PRILOGA	
Pepelnati štruklji	220	Prve ceste v naših krajih — besedilo: Evgen	
Jelka Bakula: Grmiček	221	Dobrila, risbe: Magda Tavčar in Erika Košuta.	
Helena Bizjak:		Naftovod Trst - Ingolstadt — besedilo Evgen	
Dnevnik Letečega Nikolaja	222	Dobrila, risba: Erika Košuta, slike: Lojze	
Franjo Frančič: Laž	224	Abram.	
Slike iz narave:		NASLOVNA STRAN	
Marinka Pertot: Teloh	225	Tanja Pitacco, 4. r. OŠ »Josip Ribičič« — SV.	
Novosti na knjižni polici:		JAKOB.	
Marij Čuk: Pravljičice in še pravljice	226		
Daniilo Gorinšek: Ceste	227		
Šolarji pišejo	228		

Smiljan Samec

Ilustr. Borut Pečar

POMLAD

Zvončki pozvanjajo
preko livad
in že oznanjajo
novo pomlad.

Tudi trobentice
zrejo čez plan
in v prazne brentice
vabijo dan.

Že iznad gričevja
sonce žari
in vrh grmičevja
popke budi.

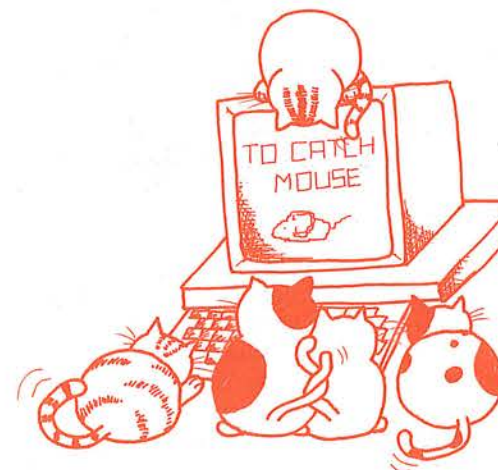
Smrekam botrujejo
krpe snega,
da zdaj sesujejo
z njih se na tla.

Skoči, fantiček moj,
preko ograd:
da, otročiček moj:
tu je pomlad!

Neža Maurer

Ilustr. Barbara Boneta

SODOBNE MAČKE

Dandanašnji so mačke
puhle bahačke:
računalniške miši lovijo —
prave v shrambah
pa pustijo!

Katarinine rože

1. Hej, ro-ži-ce mo-je, cve - ti-te le-po, da

2. "Za-res, takšnih ro-žic, ki tukaj ra-sto, ni-

vsak, kdor vas vi - di, bo rekel ta - ko:

-kjer še ni vi - de - lo mo-je o - ko."

To je Katarinina pesmica. Poje jo vselej, kadar zaliva svoje rože. Njene rože? Da, čisto njene. Katarini je namreč dedek odstopil del vrta. Naredil ji je gredico in nasadil rože različnih barv in velikosti. Rekel ji je: »Glej, Katarina, to je zdaj tvoja cvetlična gredica. Rože pa bodo uspevale, če jih boš pridno okopavala, plela, odtrgavala porumenele in suhe lističe in jim kdaj pa kdaj dodala sveže zemlje. S tole kanglico jih boš pa zalivala. Na, tu jo imaš!«

»Kanglica!« se je razveselila Katarina in se zagledala v lično, kot nebo modro kanglico, poslikano s soncem na eni in z marjetko na drugi strani.

»Joj, kako je lepa!« je rekla in odhitela po vodo, da bi zalila rože.

»Ne zdaj, Katarina, zdaj je vroče, poldne je, segrete rože ne prenesejo mrzle vode. Zalivati jih moraš ali zgodaj zjutraj ali zvečer.«

»A tako!« se je začudila Katarina in vprašala dedka:

»Dedek, ali bi se rože prehladile?«

»Da, prehladile bi se,« je odgovarjal dedek, »nikdar več ne bi tako lepo cvetele.«

Katarina je spravila kanglico in komaj čakala, da zaide sonce in bo z njo zalila rože.

Zdaj vemo, da je dal dedek Katarini gredico in kanglico ter ji nasadil rože. Kaj pa ta-le pesmica?

Hej, rožice moje,
cvetite lepo,
da vsak, kdor vas vidi,
bo rekel tako:
Zares, takšnih rožic,
ki tukaj rasto,
nikjer še ni videlo
moje oko.

Odkod pa ta pesmica? Kdaj se jo je Katarina naučila?

To je bilo pa tako: ker je Katarina skrbno negovala svojo gredico, tako, kakor jo je učil dedek, so rože bujno cvetele, in vsak, ki ga je pot zanesla mimo, je obstal ter se čudil:

»So pa res lepe, tele rože. Kako to, da moje ne cvetijo tako lepo? Le kdo jih neguje, kdo skrbi zanje?«

»Jaz!« se je oglasila Katarina in bila vesela, da ljudje občudujejo in hvalijo njeno cvetlično gredico.

Sončnega dne je obstal pred Katarininim vrtilčkom možak s črnim klo-

bukom, ki je imel nenavadno široke krajece, in s črnim, črtastim suknjičem. Belo srajco je imel in krog vratu široko, črno pentljo. Gledal je rože, gledal je Katarino, ki je okopavala gredico in odtrgavala orumenele lističe in cvetove. Iz žepa je vzel knjižico in svinčnik, se zamislil in začel pisati. Ni bilo dolgo, ko je poklical Katarino in ji rekel:

»Punčka, na, tole pesmico. Preberi jo!«

»Ne znam brati, še ne hodim v šolo!«

»Če je tako, ti jo jaz preberem!«

Hej, rožice moje,
cvetite lepo,
da vsak, kdor vas vidi,
bo rekel tako:
Zares, takšnih rožic,
ki tukaj rasto,
nikjer še ni videlo
moje oko.

»O!« je vzkliknila Katarina. »Si ti pesnik?«

»Da, pesnik sem!« ji je odvrnil mož, in jo hvalil:

»Tako lepih rož, ki rastejo na tvojem vrtilčku pa res že dolgo nisem videl. Na, tole, za spomin!« in ji je dal listič s pesmico.

Hotel je oditi, Katarina pa je skočila h gredici, nežno utrgala cvet in mu ga dala.

»Na, pesnik!« je rekla. »Ta je za tvojo pesmico.«

Pesnik se je ves vesel zahvalil, si vtaknil cvet v gumbnico in odšel.

Doma so prebirali pesmico Katarinin dedek in babica, mamica in atek. »Lepa je, res je lepa,« so rekli, Katarina pa se jo je naučila kot bi mignil; ko je zalivala rože, je govorila:

Hej, rožice moje,
cvetite lepo,
da vsak, kdor vas vidi,
bo rekel tako:
Zares, takšnih rožic,
ki tukaj rasto,
nikjer še ni videlo
moje oko.

Naslednji dan pokuka skozi odprtino v ograji mož, vesel in nasmejan, ter reče: »Lep vrtilček imaš, punčka,

in lepo pesmico o rožicah znaš. Bi mi jo hotela povedati še enkrat?»

»Bi!« je rekla Katarina in povedala pesmico možu, ki je zdaj stopil na vrt:

Hej, rožice moje,
cvetite lepo,
da vsak, kdor vas vidi,
bo rekel tako:
Zares, takšnih rožic,
ki tukaj rasto,
nikjer še ni videlo
moje oko.

Zdaj je neznanec vzel papir iz torbe in pisal.

Pisal je čudne znake, ki so bili Katarini še bolj tuji kot črke. Zraven je požvižgaval in mahal z roko. Katarini je šlo na smeh, ko je gledala tega čudnega moža.

»Bo!« je rekel potem, ko je končal. »Zdaj pa poslušaj!« In ji je zapel:

Hej, rožice moje,
cvetite lepo,
da vsak, kdor vas vidi,
bo rekel tako:
Zares, takšnih rožic,
ki tukaj rasto,
nikjer še ni videlo
moje oko.

»O!« je spet vzkliknila Katarina, tokrat še bolj začudeno: »Si ti skladatelj?«

»Da, skladatelj sem!« je rekel in ji dal listek s čudnimi čira čarami in se obrnil, da bi odšel. Katarina pa - smuk na gredico in že je pritekla k skladatelju z lepim rdečim cvetom.

»Na, tole za pesmico, ki si mi jo zapel!«

Skladatelj je nemo zrl v rdeč cvet in si ga pripel na suknjič. Pozdravil je Katarino in odšel.

Katarina pa je tekla domov, k mami, ki je igrala klavir. »To so note!« ji je rekla, ko je gledala na beli listič. Potem je zaigrala in zapela. Katarina si je na mah zapomnila pesmico in jo je zapela vsakokrat, kadar je zalivala svoje rožice:

Hej, rožice moje,
cvetite lepo,
da vsak, kdor vas vidi,
bo rekel tako:
Zares, takšnih rožic,
ki tukaj rasto,
nikjer še ni videlo
moje oko.

Čez nekaj dni jo primaha mimo mož, ki je nosil pod pazduho veliko mapo, čez ramena pa mu je visela torba. Majhno črno bradico je imel in kot oglje črne, živahne oči.

Ustavil se je, poslušal Katarino in se zagledal v cvetlično gredico. Potem se je usedel na klopcu, odprl mapo, vzel iz torbe barvice in začel risati. Katarina je samo gledala in ni

mogla verjeti, kako hitro in lepo so nastajale njene rožice na belem papirju. Ko je narisal vse, nazadnje še cvet žametne vrtnice, je dal sliko Katarini:

»Na, punčka, za spomin!«

»O!« je spet vzkliknila Katarina: »Si ti slikar?«

»Da, slikar!« ji je odgovoril mož s črno bradico in kot oglje črnimi očmi. »Ko pridem drugič, bom naslikal še tebe!«

»Mene boš naslikal, res?« se je razveselila Katarina in mu z gredice

prinesla rdeč cvet. »To je za sliko, ki si mi jo dal!« je rekla odhajajočemu slikarju in mu za slovo še zapela. Pa ne sama. Na Katarinin vrt so zdaj pritekli njeni prijatelji in prijateljice, ki so tudi že znali pesmico o rožicah:

Hej, rožice moje,
cvetite lepo,
da vsak, kdor vas vidi,
bo rekel tako:
Zares, takšnih rožic,
ki tukaj rasto,
nikjer še ni videlo
moje oko.

Danilo Gorinšek
Ilustr. Liana Drašček

IZŠTEVANKA

Mačka Tačka
gre na lov —
miška, béži
brž domov!

Kdor je miška,
ta beži,
kdor je mačka,
pa lovi!

Boltekova pokora

Boltek ne bi bil Boltek, če v vasi ne bi imel nekaj posebnega, to, kar drugi vaščani niso imeli. Lasje so mu že sive in njegova kajža tudi ni bila kdove kaj. Sam je bil nadvse ponosen nanjo. Prislужil si jo je s težkim delom in pritrjavanjem tega in onega. Okoli kajže je bil vrt, poln zelenjave, ki jo je tovoril s svojim oslom v bližnje mestece. Tako mu je vedno kakšen dinar cingljaj v žepu. Za hišo je imel manjši travnik in tam se je njegov osel po mili volji lahko pasel ves dan. Res pa je tudi, da ni bil gospodar Boltek nič manj trmast kot njegov osel. O tem so smeli vaščani le šepetati, sicer je predrznežu brž zažugal s trdimi pestmi. O svoji trmi ni hotel nikoli nič slišati, čeprav sta se z oslom lahko kar kosala. Sicer pa je bil Boltek dobričina in je rad vsakomur priskočil na pomoč. Tudi vaški otroci so imeli z njegovim oslom največje veselje. Boltek ni nikoli nobenega pokaral, ko so osla cukali za uhlje ali vlekli za rep, le če je bilo prehudo, je posegel vmes. Imel pa je s tem svojim oslom obilico težav in sam sebi je mrmral v brado, da je ta njegov sivec prava pokora, čeprav je bil nadvse skromen in delaven, seveda, kadar je bil pri volji.

Nekega jutra je hotel Boltek malce prej napojiti in nahraniti osla, da bi mu potem naložil prek pleč njegovo staro košaro in bi se oba tako družno odpravila v mesto. Še počediti ga je moral, okrtati, da bi mu dlaka sijala in bi tega njegovega osla občudovali tudi meščani. Ko je stopil v njegov hlevček, se je osel prav obilno zalagal s hrano. Prav nič mu ni bilo prav, da ga nekdo nadleguje, ko je. Osel je zavil oči in hotel za-

rigati, ko ga je Boltek potrepljal po plečetu. Ko mu je pokazal svojo zaplato na hlačah, je osla prešinila hudobna misel. Poskočil je z vsemi štirimi nogami in prav nič nežno brcnil Bolteka prav v zaplato, da ga je kar odneslo.

Boltek se je gladil po bolečem mestu, žugal oslu s pestjo in ga zmerjal z ne preveč lahkotnimi besedami: »Ti prekvatana mrcina, tako te bom s palico, da boš kar poskakoval. Kar meni nič tebi nič me brcne, tristo zelenih žab, mar sem jaz tvoj gospodar, ali ti moj, pokora hentana.« Jezica pa ga je brž minila, ko je videl, da se njegov osel kaj mali zmeni za njegovo hudovanje. Pristopil je k njemu in ga pričel čehljati za ušesi. Oslu je to prijalo in mu je v znak prijateljstva brž potegnil iz žepa velik, rdeč robec. Potem je mirno mlel naprej hrano v jaslih.

Ko se je osel najedel in ga je Boltek še napojil, ga je odpeljal na dvorišče, kjer je že čakala košara. Pripasal jo je na osla in brž zložil vanjo zelenjavo z domačega vrta. Zadovoljen je bil in kar zacmokal je z jezikom, ko je pomislil na denar, ki ga bo dobil zanjo. Ko je bilo vse nared, se je praznje oblekel in odpeljal osla na vaško cesto. V rokah je imel grčavo popotno palico, ker brez nje ni nikoli šel nikamor.

Tako sta nekaj časa zložno korakala pa prašni cesti, le osel je opletal z repom in odganjal nadležni mrčes, ki je rojil okoli njega. Bližala sta se že koncu vasi, ko je nenadejano osel obstal in se ni hotel več prestopiti, hudo jezen, ker ga je gospodar rahlo opletal s šibo, da bi le malce pospešil korak, osel pa je že hotel počivati. Košara je bila dokaj težka. Boltek je nagovarjal osla, mo-

ledoval, da bosta pozna in se spet hudoval nanj. Vse zaman, osel je mirno stal, mežikal v sončni dan in strigel z

ušesi. Ko mu je prekipelo, je zarigal, da se je skoro vas stresla. Res je kaj kmalu pritekel iz hiše fantič, smeje stekel k oslu in povprašal gospodarja Bolteka: »Če me ne boste zuhljali, bom oslu nekaj povedal in kar pohitel bo naprej.« Fantič se je na široko zasmejal.

»Le daj, le, nič ti ne bom storil, če spraviš mrcino v korak, ha!«

Fantič je pristopil k oslu. ga potrepljal in mu šepnil v uho:

»Trmast si kot tvoj gospodar, zdaj pa le stopi, he, he!« In res je osel pohitel naprej. Boltek pa je odprtih ust strmel v fantiča.

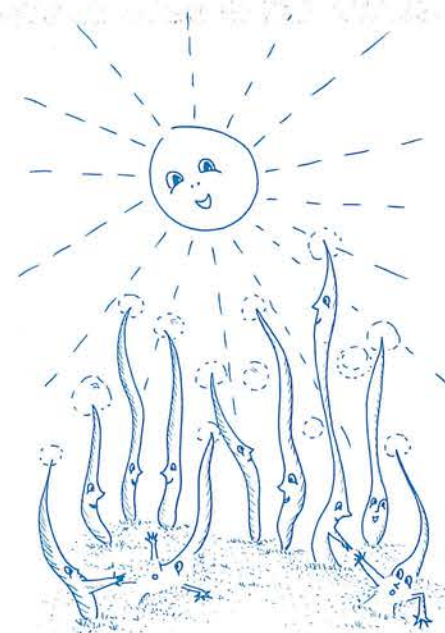
»Ha, povedal sem mu, da ste trmast kot vaš osel.« Zasmejal se je in že stekel po cesti.

Neža Maurer

Ilustr. Erika Košuta

Trave so zmagale

Ko se drobcene pomladne travice zbudijo, ne vedo, kaj naj storijo, da bi jih sonce čim prej opazilo. Pa si nataknejo na zelene konice velikanske kaplje rose. S tem bleščečim ščitom grede v boj s hladnim, sivim svetom. In zmagajo! Čez nekaj dni je svet zelen. Sonce v rosnih kapljah žari.

NAJ ŽIVI
DELO!

Vojan Tihomir Arhar
Ilustr. Borut Pečar

DELAM, DELAŠ, VSAKDO DELA,
DELAMO LJUDJE MI VSI.
NI BREZ DELA V SKLEDI JELA,
DELO ROKE, UM KREPI.

DELA MRAVLJICA, ČEBELA.
KJER JE DELO, TAM JE RAST.
VZKLIKNIMO ZA PRAZNIK DELA:
»SLAVA DELU! DELU ČAST!«

Berta Golob

Rada te imam

Majda je na pol slepa deklica. Kadar piše, je z obrazom nagnjena tik nad klop. Z bolnimi očmi si utira pot po belém papirju. Za njeno roko ostajajo v zvezku velike, okrogle črke.

Življenje do Majde ni pravično. Preveč ji je vzelo, si pravim in me je skoraj sram, da razločim tako majhne stvari v daljavi in v somraku. Nikoli me ne bole oči.

Majda pa kakor da moli k soncu za luč, za pesem in pomlad. Vse to ima rada. Nekaj mora, nekaj vendar mora izpolniti njen megleni dan.

Ljubi tudi samoto. V šolo prihaja najraje sama. Sama odhaja. Sošolci pravijo: saj nam kar uide. Ko se oni komaj zavedo, da je pouka konec, nje že nikjer več ni.

Rada se smehlja. Vedno se smehlja, še takrat, kadar odgovarja na najtežja vprašanja. Ne vem, kaj izraža njen nasmeš. Včasih se mi zdi, da srečo. Včasih se mi zdi, da obup.

Kadar je sama, vedno poje. Slepa ptica poje žalostno. Majda pa poje tako veselo.

Pesmice piše. Zaradi ene smo jo grdo obsodili, da ni njena.

»Tega pa že nisi ti napisala,« smo vpili vsi vprek, »to je predobro zate.«

Bila je žalostna. Potem je v nalogi napisala, da ima rada resjè in da je Prešeren večji pesnik kot ona.

V šestem razredu je, a že razmišlja o poklicu. Rada bi bila učiteljica. Oči. Rada bi bila šivilja. Oči. Rada bi bila trgovka. Oči. Rada bi v pisarni ves dolgi dan pisala...

Majda se nerazumljivo smehlja.

Tiha, samotna deklica. Jutri boš spet sedela tesno sklonjena nad klop. Mogoče sploh ne bom utegnila pomisliti nate.

Zakaj si me vprašal, če imam rada resjè. Imam. Vresjè; pesem, tebe.

kotiček za najmlajše

Vera Poljšak
Ilustr. Magda Tavčar

JE VZELA

IZ

KOLIKO LEPIH REČI JE V NJEJ!
TAKOJ SI JE POMERILA

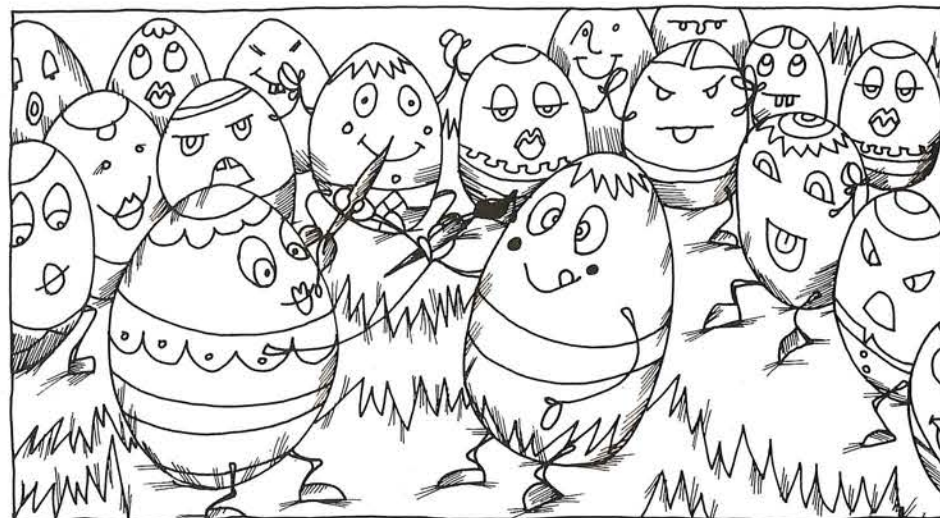
ZAPESTNO, ZLATO
IN SREBRNE

NATO JE VPRAŠALA

„JE LEPA
TINKA?“

PIRHI

Samo dva pirha sta popolnoma enaka. Katera?

Kaj je narobe?

V slovenski knjižni jezik prestavljeno besedilo Ade Tomasetig

Pepelnati štruklji

V Bečah je živela žena, ki je imela troje otrok: dva pobiča in eno čečico. Ves dan so letali po vasi ali lovili rake po potokih. Ko je Bepo pozvonil večernico, so hiteli domov, da bi jih mama ne kregala. Umazani in trudni so posedli okrog ognjišča in pogledali v lonec.

— Vedno polenta in mleko! je dejal eden.

— Vsak dan eno in isto! je dejal drugi.

Vsake večer so rentočili in niso hoteli jesti. Mama je bila žalostna in ni vedela, kaj bi napravila. Nekega dne, ko je grabila listje tam v Jezerih in na samem tudi jokala, jo je videla stara lisica in jo vprašala:

— Kaj pa je, ljuba žena?

— Oh, da bi vi vedeli, je dejala žena, otroci me nič ne ubogajo, godrnjajo nad vsem, kar skuham, in se prejedavajo nad dobrotami!

— Ne joči, je dejala lisica, ti bom jaz pomagala.

Lisica je šla domov in je skuhalo velike in lepe pepelnate štruklje. Ko je v zvoniku odzvonilo, se je odpravila s ko-

šem dol v vas. Otroci so kot po navadi rentočili okrog ognjišča, ko so zaslišali trkanje. Čečica je šla odpret in videla lisico s košem.

— Kje so tisti otroci, ki ne marajo jesti ne polente ne mleka? je dejala lisica.

— Naveličali smo se jesti vedno eno in isto, so rekli otroci, radi bi jedli kaj drugega.

— Prav zato sem prišla, je dejala lisica, in prinesla sem vam štruklje!

Otroci so vsi veseli stekli k lisici. Lisica si je snela koš z ramen in jim dala na roke štruklje. Ko po so jih otroci pokusili, so začeli pljuvati in jokati.

— Imate rajši moje štruklje ali mleko in polento?

— Polento in mleko! so dejali otroci.

Lisica si je spet zadela koš na rame in je rekla:

— Bodite pridni in vse pojedite, kar vam mama skuha, če ne, se vrnem in prinesem pepelnate štruklje.

Otroci niso več godrnjali in so vsak dan pojedli, kar jim je mama dala; in od takrat so rasli zdravi in močni. Še danes, kadar otroci nočejo jesti, pride lisica in jim prinese pepelnate štruklje.

Grmiček

GRMIČKI SO SVOJE TERASE ODPRLI,
DROBNI BRSTIČI SO LISTE RAZPRLI,
VEJICA MATI SOKOVE JIM TOČI,
DEŽEK JUTRANJI JIM SRAJČICE MOČI,
DROBNI SO, NEŽNI, IZ ŽARKOV SPLETENI,
V SRAJČKI ZELENi PO MERI KROJENI,
V MARCU, APRILU NA NOVO ROJENI.

DNEVNIK LETEČEGA NIKOLAJA

Tudi v zraku marsikaj doživiš, če si sam

Včeraj sem imel čuden polet. To moram zapisati.

Bilo je jasno in sončno in jadral in jadral sem v sinjih višavah. Kak kilometer daleč sem naenkrat zagledal svetleč predmet, ki je v hipu postal žareča polkrogla. In že mi je bila ob boku. Vse se je tako svetilo okoli nje, da nisem mogel gledati. Pa se nisem bal. O, jaz ne poznam strahu!

Kaj pa, če je leteči krožnik?

Mižal sem, ko so mi na uho zadonele besede:

»H-h-h-alo, H-h-h-oces v moj Le-leteci poklov?«

»Kdo pa govori?«

»H-halo, jaz sem Hira-cila z Neptuna. In tu sem na majhnem te-caju za letenje s klo-klo-klozniki in po-poklovi.«

»Prav, Hira-cila«, sem dejal, »čeprav te ne vidim, verjamem, da si tu.«

»Na tu imas ocala ploti inflaldecim zalkom. Saj jim na Zemlji tako plavite, ne?«

Neptunčica se me ni več bala, ker ni več jecljala.

Nataknil sem si očala in se nehal čuditi, da Hira-cila govori kot kak otrok. V ustih je imela veliko dudo v obliki raketke, na glavi pa namesto pentlje zvezdo. Rdečevijoličasto se je svetlikala.

»Koliko pa si stara?« sem ga vprašal.

»Tli leta,« je odgovorila.

Zdela se mi je manjša od mojega bratca Mihca, ki vsakemu pove, da so njegove dude že eno leto v muzeju.

»Ves, pli nas se najplej naučimo letati, sele potem hoditi. Jaz letam že dve leti, hodim pa sele eno. Pa kdo se pli nas hodi! Saj živimo kal v letecih kloznikih in poklovih!«

»Mi pa živimo v velikih mestih!«

»Vem, vem,« je dejala Neptunčica, »vedno, ko glemo laziskovat vasa velika mesta, si nataknejo plinsko masko, da se ne zadušimo. Kel mi ne dihamo toliko stlupenega SO₂ v zlatu kot vi.«

Pihnila je in nad letečim pokrovom se je zasvetila kemična formula.

»Veš, vse ze vemo o Zemljanih, samo vase himne ne moremo ugotoviti.« Povedal sem, da nimamo samo ene, zemeljske himne.

»Jaz sem Jugoslovan in poznam samo jugoslovansko himno.«

»Pa sem mislila, da si plavi Zemljan!«

»Saj sem Zemljan. Ampak sem tudi Jugoslovan. Veš, na zemlji živimo v državah.«

»Plej pa si lekel, da zivite v mestih. Jaz nobenih dlzav ne vidim z neba.«

»Veš kaj Neptunčica? Povem tiraje eno uganko. Na Zemlji poznamo velikiiko ugank! Tudi takih, vesoljskih!«

»Povej mi eno, povej mi eno!« je z rokami plosknilo rdečkasto bitje.

Sproti sem si izmišljal:

»Lepotica Venera mu je z žarkom pomežiknila.

Med množico prič,
zardel je do lic.

Zdaj rdeč gleda k nam.

Ga je mar sram?

Kdo je ta stric? Ga poznaš?«

»Poznam! Odgovol je ze v uganki,« je ustrelila Hira-cila in zelenkasti lasje so se ji rdeče zasvetili.

Potem sva se sporazumela, da si greva najprej ogledat moje jadralno letalo, zatem pa njen leteči pokrov. Parkirala sva na DPNP (druga parkirna nebesna postaja), vendar tu nisem srečal ne Petra ne Nebes. Hira-cila se je čudila mojemu letalu, jaz pa sem si dobro ogledal njen leteči pokrov.

Kako enostavna in učinkovita stvarčica je to!

Potem sva se spustila proti zemlji. Pristala sva na vrhu nekega hriba. Mislim, da je bil Golovec. Tam sem pustil letalo in stopil v Hira-cirin leteči pokrov. In že sva bila visoko tam, kjer sva se nahajala dva hipa prej.

Prav res mi ni jasno, kdaj sem se znašel na Neptunu. Tam je vse vijoličasto, tudi nebo. Vijoličasta je prst, vijoličaste so rastline, podobne zelnatim

glavam. Vijoličasta se mi je zazdela tudi Hira-cira in njen maček Neptunčič. Ta pa je bil tako velik, kot zemeljska miš.

»Kako pa tvoj maček lovi miši?« sem jo vprašal.

»Saj jih ne«, je odgovorila. »Misi lovijo njega. Ze skolaj vse macke so na Neptunu pozlle te plesnete misi. Pli nas je zivih le 10 ubogih mucic!«

»A tako! Pri nas je pa obratno! Miši in mačk je toliko, da jih nikoli ne bo zmanjkalo.«

Tedaj sem se spomnil na svojega psa Plutona in se mi je posvetilo.

»Imam predlog,« sem rekel.

»Kakšen pledlog?« je vprašala Hira-cira.

»Moj predlog je izredno resen, Hira-cira. Si za to, da ti za nekaj časa posodim svojega psa Plutona, ki je tako velik, da se nobene miši ne boji? Sploh pa bo mislil, da so to neptunske mačke. In preganjal jih bo z največjim veseljem!«

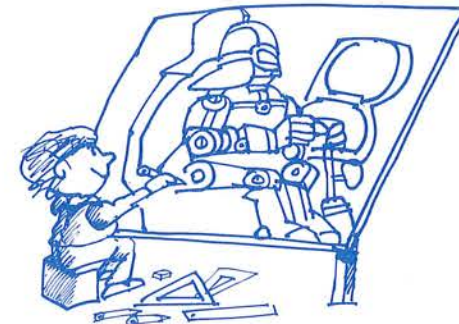
Hira-ciri so ultravijolično zasijale oči.

»Blz, blz, letiimo ponj!«

In sva se spravila spet v njen leteči pokrov, ki jih leta v zraku toliko, kolikor ja na naših cestah avtov.

Zdaj je Pluton na pasjih počitnicah na Neptunu.

Jaz pa rišem načrte za robota Astropilca, da bom z njim poletel na daljno potovanje k zvezdi Neizmerki. In mimogrede k Hira-ciri na Neptun, k moji vesoljski deklici.

LAŽ

Mali Peter se je silno rad drsal po šolski ograji. Zaradi te strasti je pretrpel marsikak besedni ukor, pa tudi k ravnatelju je bil klican. Čim je zazvonilo za odmor, je že sedel na ograji in se z vrtoglavo hitrostjo spuščal navzdol.

»Tak si, kot kakšna opica,« mu je oponesla Marjanca.

Mali Peter se ni menil za dobronamerna svarila in opazke. Toda kaj, ko je bilo veliko otrok, ki so se drsali tako, da je mali Peter le poredko prišel na vrsto.

Nekoč je slišal teto Miro, ki je potožila: »Tako me daje mehur, da moram kar naprej na stranišče.«

Ko ga je nekega dopoldneva zagrabila želja po drsanju, je dvignil roko in rekel razredničarki:

»Učiteljica, teko me daje mehur, da moram nujno na stranišče.«

Razredničarka ga je seveda pustila.

Laži se je poslužil večkrat na teden. Po stopnicah se je povzpел v tretje nadstropje in se spustil do pritličja. Strašno je užival.

Tako se je nekega dne spet izgovoril na mehur. Drsa se drsa, mali Peter, a glej, šmenta, ravno tedaj mu gre na-proti ravnatelj.

»Kaj pa to pomeni?« ga je ravnatelj strogo vprašal.

Mali Peter se je zmedel.

»Jaz samo, samo,« je zajecjal.

»Ti samo, samo špricaš pouk,« je dejal ravnatelj. »Greva k tvoji razredničarki!«

Tako se je razkrila Petrova laž. Od takrat mali Peter nima več takšnega veselja do drsanja po ograji.

»Še sreča, da nisem dobil ukora po snažilki,« je hudomušno razlagal sošolcem.

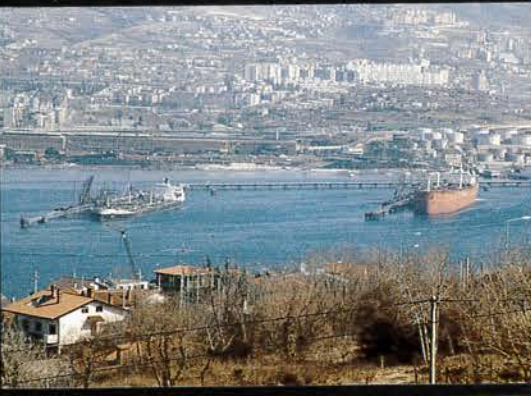
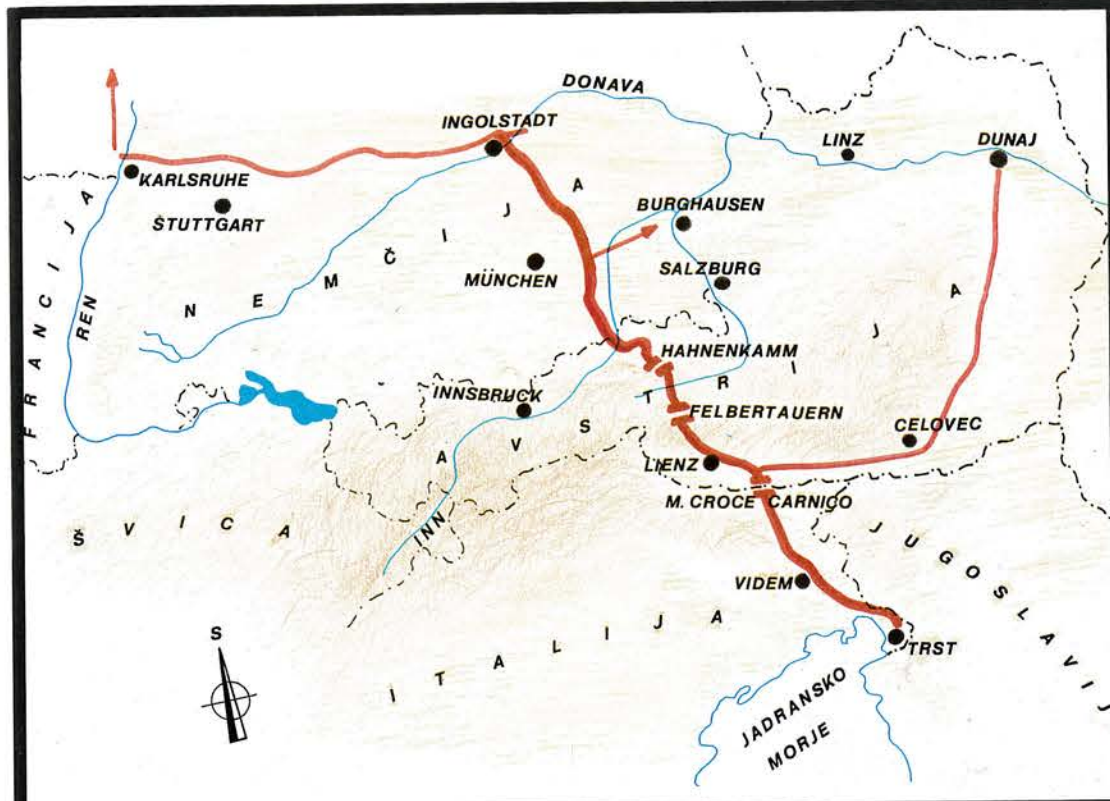
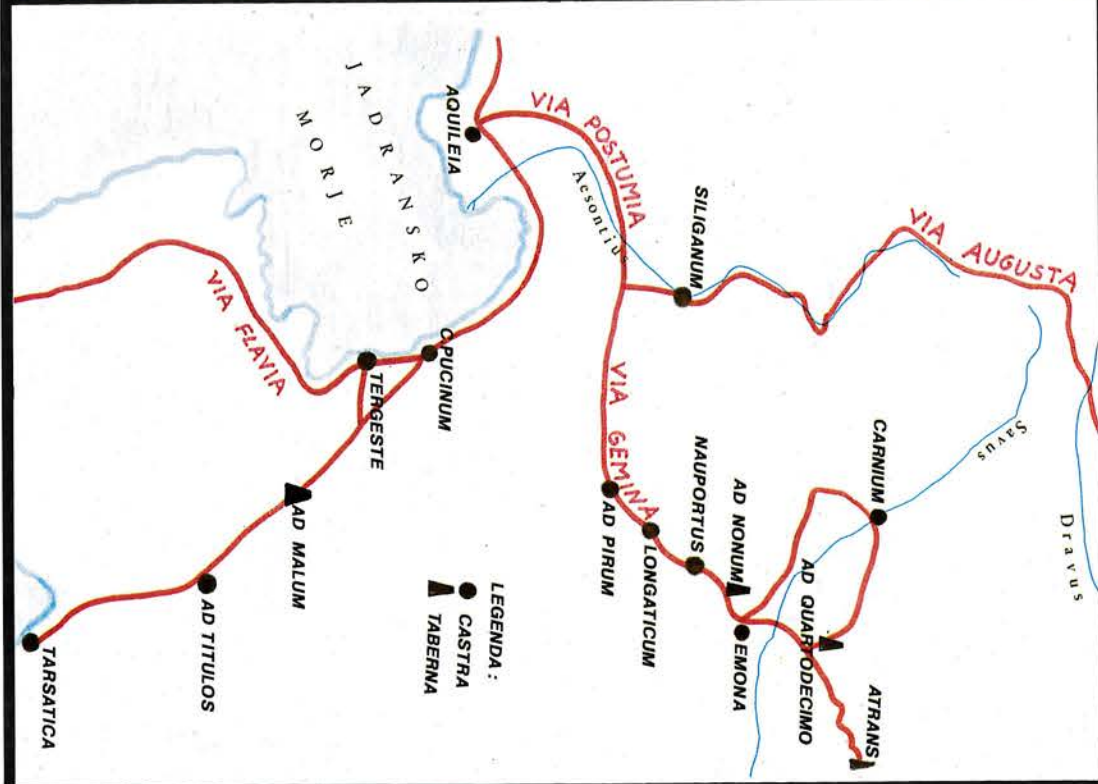
2. PRVE CESTE V NAŠIH KRAJIH — Cestno mrežo so začeli graditi pri nas Rimljani, ki so prodirali iz Ogleja proti severu in vzhodu. Ceste so gradili predvsem zato, da je imela njihova vojska hitro in zanesljivo povezavo z zaledjem. Na sliki: gradnja ceste.

4. PRVE CESTE V NAŠIH KRAJIH — Povsod tam, kjer so narekovale potrebe, so Rimljani gradili ob cestah tudi postaje (tabernae). Često so jih postavljali ob miljnikih. Miljniki so bili kamni ob cesti, ki so označevali razdalje v rimskih miljah. Na miljnike spominjajo imena nekaterih postaj (Ad Nonum, Ad Tricesimo, Ad Quartodecimo). Na sliki: rimska postaja.

5. PRVE CESTE V NAŠIH KRAJIH — Na postajah so upehani vojaški sli zamenjavali utrujene konje s spočitimi in po potrebi dobili zatočišče. Iz marsikatero postaje so se razvila pozneje manjša ali večja naselja. Na primer: Hrušica (Ad Pirum), Solkan (Siliganum), Planina (In Alpe), Trojane (Atrans), Jablance (Ad Malum) itd. Najpomembnejša rimska vojaška cesta v naših krajih je bila via Postumia. Ta je vodila iz Genove mimo Milana (Mediolanum) in Ogleja (Aquileia) proti vzhodu. Po prečkanju Soče (Aesontius) se je via Postumia razvejala na več krakov. Na sever proti Siliganumu in Virunumu je vodila via Julia Augusta. Na severovzhod v smeri Ajdovščina, Razdrto, Logatec, Ljubljana in dalje je peljala via Gemina. Tretja cesta je krenila na jugovzhod proti Devinu in Šempolaju tja do Trsta. S te ceste so preumerili na Kraški planoti še krak proti Podgradu do Trsata (Tarsatica), kjer je danes mesto Reka. Iz Trsta je vodila v istrska naselja via Flavia. Na sliki: cestno omrežje v rimski dobi.

1. PRVE CESTE V NAŠIH KRAJIH — Gradiščarji še niso poznali kolesa; zato so tovore nosili sami ali jih tovorili na oslih ali konjih. Steze so bile tedaj edine prometne zveze med gradiščarji.

3. PRVE CESTE V NAŠIH KRAJIH — Vzдолž ceste so postavljali na strateških točkah vojaška taborišča (castra). Večina teh so tekom stoletij prerasla v trge ali celo mesta, kakor na primer: Logatec (Longaticum), Vrhnika (Nauportus), Ljubljana (Emona), Kranj (Carnium), Celje (Celeia), Ptuj (Poetovio), Gospa Sveta (Virunum). Na sliki: rimsko vojaško taborišče.

1. NAFTOVOD TRST - INGOLSTADT — Evropa porabi veliko več nafte, kot zmorejo njena nahajališča; zato jo uvaža z drugih celin. Surovo nafto dovažajo v Evropo z velikimi tankerji. Največja pristanišča za pretovor nafte so Hamburg, Rotterdam, Marseille, Genova in Trst. Iz teh luk speljejo nafto po dolgih naftovodih v notranjost Evrope. Čezalpski naftovod Trst - Ingolstadt je pomemben, kajti po njem pride nafta po najkrajši poti v Avstrijo in Nemčijo. V Avstriji napaja naftovod z daljšim krakom rafinerije pri Dunaju in v Nemčiji, s krajšim krakom pa rafinerije pri Burghausnu. V Ingolstadtu preusmerjajo del nafte po drugem naftovodu do Karlsruhea. Na sliki: omrežje naftovoda Trst - Ingolstadt.

3. NAFTOVOD TRST - INGOLSTADT — Tankerji pristajajo v Miljskem zalivu pri terminalu, ki so ga nalašč zgradili za potrebe naftovoda. Tu potiskajo tankerji z lastnimi črpalkami surovo nafto po ceveh v veliko skladišče pri Dolini. Na sliki: terminal v Miljskem zalivu.

5. NAFTOVOD TRST - INGOLSTADT — V našo luko dovažajo tankerji surovo nafto iz Libije, Alžirije, Nigerije, Saudske Arabije, Sovjetske Zveze in iz nahajališč v Severnem morju. Nafto potiska enajst velikih črpalk, ki so razmeščene vzdolž naftovoda. Letno zmore naftovod do 54 milijonov ton pretoka nafte. Na sliki: potisne črpalke v skladišču pri Dolini.

2. NAFTOVOD TRST - INGOLSTADT — Naftovodna cev meri en meter v premeru in je dolga 465 km (brez stranskih krakov). Na tej dolgi poti se prebije skozi tri predore (v Alpah skozi Monte Croce Carnico in v Avstriji skozi masive Felbertauern in Hahnenkamm) in prečka trideset rek in več sto potokov. Na sliki: naftovod v predoru Felbertauern.

4. NAFTOVOD TRST - INGOLSTADT — V obsežnem skladišču pri Dolini so razvrščeni veliki zbiralniki nafte. Manjši zbiralniki imajo po 50.000 m³ površine, srednji po 80.000 m³ in največji celo po 100.000 m³. Celokupna prostornina vseh zbiralnikov znaša 1.800.000 m³. Na sliki: ogromni valjčasti zbiralniki v skladišču pri Dolini.

Deljenolistni teloh

Pomladni veter je zavel preko gmajne in polja, zapletel se je med veje košatega hrasta ter mu odtrgal še nekaj suhih listov, ki si jih je očak ohranil kot spomin na lansko jesen. Pomladni duh je prebudil lesko, da je pognala mačice. Dren se je odel v drobno rumeno cvetje. V vrtači je naenkrat postalo vse živo: pognali so zvončki, trobentice, jeterniki, morska čebulica, v vetru so zatrepetale podlesna in zlatična veternica, med njimi se je bahavo dvignil še pasji zob.

Prebudil se je tudi skromni teloh ter vzcvetel med družicami v vrtači, pa tudi više v dremajočem gozdu. Njegovi zelenkasti cvetovi pa ne vzbujajo veliko pozornosti. In vendar so razmeroma veliki. Njegovi čašni listi pa predstavljajo pravo posebnost saj so izredno obstojni, obdajajo tudi nagrbnčene mešičkaste plodove ter odmrejo šele po odcvetenju. Tedaj poženejo še pritlični listi, ki so stopalaste oblike, sestavljajo jih črtalasti in grobo nazobčani segmenti. Rastlino uvrščamo med trajnice, saj leto za letom poganjajo iz debele korenike.

Marinka Pertot

TELOH

Po kraških gozdovih in vrtačah raste deljenolistni teloh, ki je pri nas sicer pogost, vendar je prava posebnost, saj raste le na Tržaškem Krasu do Postojnskega, drugod pa ga ne najdemo. Zato pravimo, da je endemit. Sicer poznamo še številne druge vrste teloha. Najbolj znan je črni teloh. Ta raste v višjih legah in v gorskem svetu. Njegovi veliki, beli, rdeče nadahnjeni cvetovi poganjajo kar izpod taleče se snežne odeje in so podobni nekakim povoščenim svečam. Ime rastline se sicer ne nanaša na barvo cveta, ampak na njegovo črno podzemno korenino. Nekatero vrsto cvetejo tudi vijoličasto. Tak je npr. črnoškrlatni teloh, ki

Mešičkasti plodovi črnega teloha

raste tudi v Sloveniji, predvsem na Dolenjskem. Sicer pa je rod telohov zelo pester, saj šteje 25 različnih vrst, ki rastejo v glavnem v Južni Evropi, v Sredozemlju in v Mali Aziji.

Čprav so posamezne vrste teloha med seboj zelo različne, vse vsebujejo močne strupe. Morda so Grki pred 2.500 leti z besedo »heleboros«, kar je verjetno besedna igra za »smrtno hrano«, imenovali prav teloh. Saj so v minulih stoletjih uporabljali njegovo koreniko za pripravo strupenih napojev. Uporabljali so ga tudi kot zdravilo, saj vemo, da se lahko

tudi močni strupi spremenijo v dragocena zdravila, le da jih znamo pravilno uporabljati. Pravzaprav so vsa zdravila, ki nam jih predpiše zdravnik, bolj ali manj močni strupi, v predpisani obliki in količini pa nam pomagajo v boju zoper bolezen. V starih časih so z zavrelkom teloha zdravili predvsem duševne bolezni. Zato so v starem Rimu uporabljali za duševno bolno osebo izraz »teloha mu manjka«. Danes ne posegamo več po pripravkih iz teloha, ker vsebuje rastlina preveč strupa, zato je njegova uporaba nevarna.

Marij Čuk

Pravljice in še pravljice

Veste, moj praded je z vozom / v Trst ob morju potoval, / dedek moj pa se je z vlakom / prav na Dunaj zapeljal. // Očka moj, ta je z letalom / obletel ves širni svet, / jaz pa poletim z raketo / na izlet na drug planet!

To je samo utrinek iz knjige **TECI, TECI, SONCU RECI**, ki jo je napisala znana mladinska pisateljica **Vida Brest** in je pravkar zagledala police slovenskih knjigarn.

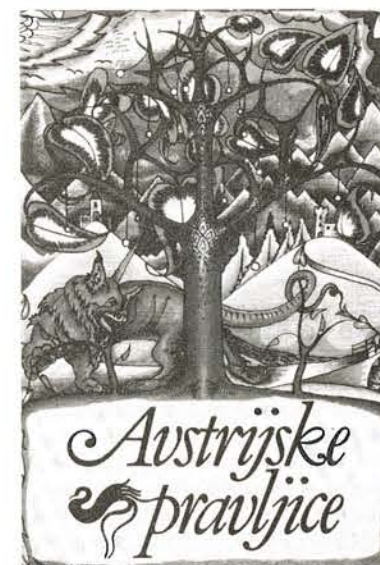

Predvsem pa je to zanimiva knjiga, zabavno branje. Srečali se bomo namreč s pravljicami, pesmicami in risbami najboljše vrste, takimi, ki nas spet (če smo se kdaj oddaljili) pritegnejo, da vzamemo knjigo v roke. Recimo: veliki čarovnik Ujtata je staromodni čarovnik, ki bi ga vaši roboti in računalniki, vesoljska plovila in super avti kaj kmalu premagali. Pa bi ga res premagali? V njem je namreč posebna življenjska sila. Prav to je čar in razkošje pravljic: storijo ti-

sto, kar ne more nobeno človeško dejanje - beseda je močnejša od vsakega zdravila, prav gotovo pa od vsake grobe sile. Najbrž bodo prav zaradi teh skrivnostnih sil in lepega pisateljčinega jezika vsi slovenski otroci radi jemali to knjigo v roke. Zakaj je ne bi tudi vi?

Dogajanje v pravljici je nad vsemi in nad vsem. Kdor kaj velja, bo gotovo prišel na zeleno vejo, četudi ga puhli čenčači sprva zaničujejo kot bedaka. Z vztrajnostjo in pogumom bo dosegel svoj cilj; iz revnega pastirja bo še kralj, medtem ko tiste, ki so si po pravljici kaj prisvojili, prej ko slej doleti huda kazen. Takšne so torej pravljice. In s takimi se srečamo v zajetni knjigi s preprostim naslovom **AVSTRIJSKE PRAVLJICE**, ki jih je izdala založba Mladinska knjiga.

Vse polno čarovnij, čudežev, veselih in zalostnih trenutkov bomo doživeli, ko bomo s pridom prebirali zapisane besede, stavke, poglavja. Spoznali bomo, kakšni so bili in kakšni so naši sosede, saj so knjige pi-

sane tudi zato, da najdemo v tem majhnem svetu skupen jezik prijateljstva.

Danilo Gorinšek

Ilustr. Bine Rogelj

Kdor zapušča prag domači, vsak na cesto zakorači...

Ceste kratke so in daljše, včasih zdijo se brezkončne, so vijugaste in ravne, ceste senčne so in sončne. Ceste gladke so nektare, druge s kamenjem posute, s kockami so tlakovane, kocke so iz njih izrute. Ceste tudi vegaste so in premnogokrat razrite, če na njih ste bosonogi, v nóge brž zakrvavite... So pa tudi take ceste, ki jih je naenkrat kraj, takrat brž se obrnite, napotite se nazaj!

Kdor domov spet prikorači, naj poljubi prag domači!

C E S T E

KAKO SO NEKOČ PUSTOVALI

Z gospo Vesno Tul iz Boršta sem se pogovarjala o pustnem praznovanju v njenih otroških letih. Povedala mi je, da so bile tedaj pustne navade nekoliko drugačne od današnjih. V tistih časih starši niso imeli toliko denarja, da bi otrokom kupovali ali šivali pustne obleke. Zato raznih harlekinov, dam, princesk, kavbojev in indijancev, ki dandanes v pustnem času napolnijo mestne ulice, takrat niso poznali. Otroci pa so bili v tistih časih bolj iznajdljivi. S podstrešij in skrinj so povlekli zaprašene babičine obleke, dedov suknič ali očetove hlače, na glavo so si poveznili star slamenik ali zavezali ruto in si počrnil obraz z ogljem. Vsak je bil drugače osemiljen.

Tako oblečeni so hodili po vasi od hiše do hiše. V pustnem času so ljudje običajno pekli slaščice ali cvrli krofe. Gospodinje so te dobrele ponujale pustnim šemam, ki so trkale na vrata. Na pustni torek pa je mladina cvrla jajca s klobasami.

Alessandra Fontanot
5. r. COŠ MILJE

Moja mama je po rodu iz Kopra. Pustovanje v Kopru po njenem mnenju ni bilo nič kaj posebnega. Otroci so se oblačili v lepe maske, hodili po ulicah in plesali.

Na vaseh je bilo pustovanje bolj veselo in bolj zabavno. Mama mi je zaupala, da je pustni čas najraje preživela pri babici v vasi pri Kopru. Priprave na pust so se začele že dva tedna pred pustno nedeljo. Glavno praznovanje, najbolj razposajeno in zanimivo je bilo na pustni torek. Pepelnična sredo pa je bila za mamo še privlačnejša, saj so prirejali smešno pustno pogrebno svečanost. Pustne maske so izdelovali iz starih cunj, oblek in raznih hišnih pripomočkov. Lonci, kozice, pokrovke so postali klobuki ali bobni. Pustno obleko so tudi naredili iz poljskih pridelkov, kož in kožuhov različnih domačih živali. Pustne šeme so predstavljale čarovnice, vile, angele, berače, kralje, hudiče, živali in drugo. Navadno so se ženske oblačile v moške, moški pa v ženske in si natikali krila.

Vaščani so pripravljali tudi vozove. Nanje so postavljali sode, steklenice, košare in brente ter vpregli v voz osla, ki so ga iznajdljivo in pisano našemili s trakovi in zvonci. Tak sprevod je potem spremljala vaška godba. Hodili so po vasi od hiše do hiše, se ustavljali na vsakem dvorišču, nekaj zapeli, plesali in zaigrali. Gospodarji pa so pustnim šemam v zahvalo darovali jajca, klobase, slanino, vino in druge reči. To je trajalo do poznega večera. Po vrnitvi na dom so se, čeprav utrujeni od rajanja, preoblekli in šli spet na ples v kakšno večjo dvorano, navadno v kako gostilno ali v zadružni dom, ki je bil v večjih istrskih vaseh. Tam so plesali, pili, jedli in peli do jutra. To se je dogajalo do srede zjutraj, do pepelnice. V cerkvi je duhovnik ob šestih zjutraj vse potrosil s pepelom in tako se je začel post.

Popoldne pa je bil na vrsti pustni pogreb. Mladina je pokopavala Pusta - slamnato lutko. Sprevod z jokajočo vdovo in pustnimi šemami je šel po vasi do pokopališča. Vsi so bili žalostni in imeli vdrtre oči, ker so v prejšnjih dneh malo spali. Slamnatega pusta so zažgali blizu pokopališča in vrnili so se potem domov, kjer so pojedli in popili, kar je ostalo od nabirke po vasi iz prejšnjih dni.

Mama se zelo dobro spominja enega teh pustov. Bila je še otrok. Hodila je za vozom, na katerem je bila košara z jajci. Mami so bila surova jajca zelo všeč, zato jih je kar jemala in pila. Naslednji dan ji je bilo tako slabo, da bi bila skoraj umrla. Postala je vsa rumena. Z zdravnikovo pomočjo je na srečo ozdravela. Čeprav ji je tisto pustovanje pustilo resne posledice, se mama z veseljem nasmeškom na ustnicah spominja svojih otroških pustnih dni.

Mirna Viola
5. r. COŠ MILJE

Moja babica je prvič pustovala, ko je dopolnila osemnajsto leto. Dobro se spominja svojega prvega pusta.

Tiste dni je pri Koroščih vladalo pravo veselje. Gospodinje so kuhale zelje, klobase, štruklje in cvrle krofe. Na pustni ponedeljek se je mladina zbrala na vasi. Babica si je nataknila očetove hlače in jopič, na glavo pa si je poveznila star klobuk. Tudi pipo je imela v ustih. Pravi, da je bila zelo smešna in vesela. Tudi njene prijateljice so bile oblečene v stare hlače ali krila. V spremstvu vaške godbe so potem hodile od hiše do hiše. Še se spominja napeva poskočne pustne pesmi:

»Vesela bodi Pepa,
ker sama veš zakaj,

tvoj mož je šel od doma
in prišel bo nazaj!«

Peli so tudi razne znane tržaške pesmi. Vaščani so pustnim šemam darovali jajca in steklenice vina. Ves dan je pustni sprevod razsajal po vasi, proti večeru pa je krenil v društveno gostilno. Tam je mladina spekla in pojedla vse, kar je nabrala po hišah. Pojedini so se pridružili tudi ostali vaščani. Petje in ples sta trajala pozno v noč, do jutra.

Roberta Cominotto
5. r. COŠ MILJE

Stric mi je pripovedoval o pustnih dneh, ki jih je kot otrok doživljal v rojstnem kraju Elerji. Priprave na pust so se pričele zelo zgodaj. Mladina je izdelovala maske iz lepenke in blaga, tipična maska pa je bila izdelana tudi iz spetih koruznih kit. Dekleta so običajno fante našminkale. Pustno veseljačenje se je pričelo v četrtek in se zaključilo na pepelnično sredo. Gospodinje so kuhale zelje s klobasami, peklye potice, »fancle« in »kroštole«. Veselje in zabava pa sta dosegla višek na pustni torek. Tistega dne so se pustne šeme zbrale na vasi in sprevod je ob spremljavi har-

monike krenil po cesti. Vsakdo je imel določeno nalogo. Eden je držal koso, kar pomeni, da je bil določen za nabiranje denarja. Drugi so nosili »flaške« in jih polnili z vinom, spet drugi so nosili košare za jajca, klobase in pecivo. Na vsakem dvorišču so zaplesali in zapeli.

Glavna zabava pri plesu je bil krst pustnih novincev. Ti so bili v glavnem mladi fantje, ki so se prvič udeležili pustnega sprevoda. Krstili so jih tako, da so jih polili z vinom, nato so morali piti vino iz »bukala«, nočne posode.

Na pepelnično sredo so pusta, slamnatega moža, zažgali na vaškem trgu. Pustne šeme - pogrebci so zbijali šale in vsa vas se je udeleževala pustnega pogreba.

Roberto Ellero
5. r. COŠ MILJE

Svoja otroška leta je moja mama preživljala na Uncu. Dobro se spominja vaških običajev, posebnost rada pa obuja spomine na pustne dni.

V tistih časih je bilo na Uncu zelo veselo. Otroci in mladina so se osemili, se oblekli v kožuhe in si nataknil maske z rogovi in zvonci. Hodili so po vasi od hiše do hiše, trkali na vrata in klicali

Maxi Babič, David Fischer, Dagmar De Paolis, 3. r. OŠ »D. Kette« — SV. FRANČIŠEK

ljudi iz hiše. Vaščani so morali ugibati, kdo se skriva pod masko. Kdor je uganil, je tudi zaplesal s pustno šemo. Vaščani so pustne šeme tudi obdarovali in košare so se prav kmalu napolnile z jajci in klobasami. Mame so v pustnih dneh vneto kuhale in pekle. Še sedaj se mama spominja okusnih štrukljev in pustnih krofov.

Pustovanje se je zaključilo na pepelnično sredo s pustnim pogrebom. Lutko iz cunj so postavljali na sani, ki so jih vlekli konji. Vaščani so sani spremljali do vaškega trga. Tam so pusta sredi norčij, smeha in ob igranju godbe zažgali.

Aleksander Bossi
5. r. COŠ MILJE

Babica rada obuja spomine na mlade dni. Zelo rada mi tudi pripoveduje o vaških navadah. Zato je z veseljem odgovarjala na moja vprašanja o pustovanju v preteklosti na Koroščih.

Povedala mi je, da je bilo najbolj veselo vzdušje na pustni ponedeljek in torek. Fantje in dekleta so se našemili na razne načine. Vse je prišlo prav, stara krila in hlače, obnošene jope ali plašči. Običajno so si punce natikale moška oblačila, fantje pa ženska. Na pustni ponedeljek so se pustne šeme zbirale na trgu na vasi. Pustni sprevod je potem ob spremljavi godbe krenil po vasi in se ustavljal na vsakem dvorišču. Povsod so zapeli in zaigrali, domačini pa so prihajali iz hiš in plesali s pustnimi šemami, nato so jim darovali vino, jajca in klobase. Ples in zabava sta trajala pozno v noč.

Babica se spominja, da je njena mama v pustnem času kuhala kisló zelje s klobasami. Običajno je pripravljala tudi krofe. Babica je tudi ohranila ta običaj. V pustnih dneh v njeni kuhinji prinetno diši po krofih in »fancjljih«.

Valentina Mercandel
5. r. COŠ MILJE

Z mamó sem se pogovarjal o pustovanju v njenih otroških letih, ko je še stanovala v Starem trgu pri Ložu. Povedala mi je, da se je pustno praznovanje pričelo v soboto z godbo in plesi in se zaključilo na pepelnično sredo, ko so pusta zažgali. Otroci pa so praznovali samo v torek in sredo.

Najbolj zabaven dan pa se mami ni zdel torek, ampak sredo, ko so priredili slavnostni pustni pogreb in pusta zažgali. Na voz so položili slamnato lutko oblečeno v črno. Za vozom se je vil sprevod pustnih šem. Šeme so se pretvarjale, da so obupane in so pretresljivo vreščale in vpile. Preden so pusta sežgali, je prišel zdravnik in mu izvlekel živega raka iz trebuha.

Takrat so se mladi ošemili s cunjami in bili cigani pajaci in živali. Na pustni torek so šeme hodile po vasi, se zglasile na vsaki domačiji in čakale na darove. Vaščani so jim dajali razne domače dobróte: klobase, zelje, krofe, pecivo in vino. Po nabirki so priredili pojedino. Zabavali so se, plesali in se norčevali v društvenem domu.

Mama mi je tudi povedala, da se ji je zdelo praznovanje pusta nekoč bolj zabavno kot danes.

Luka Grbec
5. r. COŠ MILJE

PUST

Kot vsako leto v pustnem času se tudi mi v Prečniku oblečemo v šeme. Na pustni torek hodimo po vasi od hiše do hiše. Gospodinje pripravljajo krofe, fanclje, štravbe in druge slaščice, ki so tipične za pustni čas. Letos so bili v vasi kar trije klovní, medvedek, mucka, račka, hudiček, Indijanka in druge šeme. Jaz sem se oblekla v kraljično, moj brat pa je bil Zorro. Pri nas se običajno več oseb obleče v šeme.

Na pustni torek popoldne smo se dobili pri nas doma in krenili potem v sprevodu po vasi. V vsaki hiši smo dobili klobase, vino in jajca. Vse, kar smo nabrali, smo shranili za naslednji dan, za pepelnico. Z nami je po vasi šla tudi prečenjska godba, ki jo sestavljajo izvrstni harmonikaš Edvin, trobentača Milan in Kristjan, bobnarja Darjo in Ladi in klarinetista Klavdij in Bruno. Igrajo zelo lepo. Mi Prečenci se lahko ponašamo s tako godbo, ki jo sestavljajo sami vaščani.

Zvečer se pustne šeme preoblečemo. Večična vaščanov gre na večerjo v vaško gostilno, kjer tudi zaplešemo ob zvokih naše godbe. Žal, letos tega nam niso dovolili. Seveda moramo mi otroci kmalu domov, saj moramo naslednji dan v šolo.

Na pepelnični dan pripravimo voz, ki ga vleče traktor. Nanj privežemo še voziček, na katerem leži v krstí Pust. Na vozu pečejo vaščani čevapčiče, naša godba pa neprestano igra. Vozu se popoldne pridruži še vrsta avtomobilov vaščanov, ki sledijo traktorju. V koloni se peljemo najprej do bližnjega Šempolaja, kjer se srečamo z drugimi skupinami. Letos smo bili tudi v Nabrežini. Zvečer Pusta sežgemo, običajno na Kržadi. Vaščani se potem zberemo in sledi pojedina z nabranimi klobasami in jajci ob zvokih godbe.

Vsako leto z veseljem pričakujem pustni čas, saj se zelo zabavamo in smo vsi vaščani vsaj enkrat na leto združeni. Upam, da te navade ne bodo izumrle.

Irena Šemec
4. r. COŠ »S. Gruden«
ŠEMPOLAJ

Dva lepa dopisa o raziskavah, ki jih opravljajo sami učenci na območju svoje občine, sem dobil z Repentabra.

JAVE V NAŠI OBČINI

V naši občini imamo kar precej kamnolomov, v katerih so si naši očetje in dedje služili kruh. Nekoč so delo v kamnolomih opravljali ročno, zato je zahtevalo veliko število kamnosekov in bilo je tudi zelo naporno. Najbolj trdni kamnolomi so ostali še do današnjih dni. Ti so: java Petrovica, Branova java, Briščkova, Skopelkna in Hrib. Na Poklonu imamo tudi delavnico, v kateri predelujejo in oblikujejo marmor. Lastnik je Janko Staršinov.

Vse te jave, skupaj z delavnico, so opremljene z modernimi stroji. Tako jim je bodočnost zagotovljena. Naš marmor je poznan po vsem svetu. Njegova lepota je v tem, da ima polno okamenelih školjk in je zelo trpežen.

Erazem Mulič
3. r. OŠ »A. Gradnik«
REPENTABOR

MIZAR V NAŠI VASI

V naši, repentaborski občini, opravlja mizarski poklic gospod Milan Škabar. Stanuje v Repnu. Ima dva pomagača, Marja in Stojana. Njegova delavnica je bila nekoč hlev. V prostoru, kjer ima gospod Milan dokončane izdelke, so nekoč nakladali seno. Mizar je dal dozidati še del delavnice, da ima več prostora.

Pred dnevi smo ga obiskali. Prosili smo ga, naj nam naredi stolčke. Nekaj dni pozneje je njegov delavec že prinesel tri stolčke v šolo. Na stolčke, oziroma pručke bomo narisali in pobarvali narodne motive, kot ročno delo.

Edvin Braini
3. r. OŠ »A. Gradnik«
REPENTABOR

MOJA POT V ŠOLO

Vsako jutro, točno ob osmih, greva s sestrico od doma v šolo. Sestrica je še majhna, zato naju spremlja mama. Največkrat gremo peš. Na poti včasih srečamo druge sošolce, katerim se pridružimo in se pogovarjamo. Na pol poti, pri Čokovih, se malo ustavimo. Gledamo na njihov vrt, kjer se pasejo kokoši, piščančki in dva velika pujska.

Prejšnji teden smo zagledali dva velika fazana, ki sta šla čez cesto v grmovje. Čas hitro mine in že smo pred šolo. Pozdraviva mamó in hitro stečeva po stopnicah, vsak v svoj razred.

Erazem Mulič
3. r. OŠ »A. Gradnik«
REPENTABOR

VESELIM SE POMLADI

Pomlad je že tu. Kako je vse lepo! Čebele že letajo od cveta do cveta. Videli smo že prve metulje. Tudi mravlje so se zbudile. Breskev je vzcvetela in ob njej je moje srce veselo. Postalo je topleje in že smo si oblekli lažje obleke. Kmalu bo postalo vroče. Tudi konec šole se približuje.

Kristina Bezenšek
4. r. OŠ »F. Saleški Finžgar«
BARKOVLJE

Vsi se veselimo letošnje pomladi. Drevesa so oživila in na vrtu rože že cvetijo. Dnevi so se podaljšali in sonce topleje sije. Ptički že čivkajo in se veselijo toplega sonca. Tudi druge živali so živahne. Pred dnevi sem videl prve metulje. Pomlad osrečuje otroke in tudi priletne ljudi.

Michele Mettulo
4. r. OŠ »F. Saleški Finžgar«
BARKOVLJE

Pomlad je najlepši letni čas. Spomladi rastejo rožice, travniki ozelenijo in lahko se sprehodiš pod toplim soncem. Pred našo hišo že cvetijo zvončki, zlate trobentice in dehteče vijolice.

Matjaž Nartnik
2. c r. OŠ Drenov grič — VRHNIKA

Včasih grem na obalo in opazujem jadrnice. Kmalu bo konec pouka in šel bom na počitnice k morju v Sesljan.

Omar Norio
4. r. OŠ »F. Saleški Finžgar«
BARKOVLJE

Veselim se pomaldi, ker je lepa in topla. Končno se je zima umaknila in zasijalo je toplo sonce. Ob lepem vremenu smo že šli na sprehod od Grljana do Nabrežine po poti, ki se vije nad morjem. Pred dnevi smo šli na sprehod po gozdu od Obeliska do Trebč in nazaj. S hriba smo gledali na mesto, pristanišče, na mnoge hiše in morje, v daljavi pa na Istro. Zaman smo iskali pomladske cvetice, zvončke in trobentice.

Tjaša Jogana
4. r. OŠ »F. Saleški Finžgar«
BARKOVLJE

MOJA MATI

PO LICIH POLZIJO SOLZE.
SRCE JE KAKOR VIHAR V NOČI.
NIKAR, NIKAR SE NE JOČI,
MATI MOJA.

NA ZEMLJO PADA MRAK.
SRCE SE MOJE RAZŽALOSTI,
KO VIDIM MATERINE OČI
POLNE ŽALOSTI IN SKRBI.

Martina Černic
4. r. OŠ VRH

Čestitam, Martina, zložila si prelepo in občudeno pesmico o mami. Le tako dalje in pošlji še kako lepo pesem.

Oglasili so se učenci 3. r. OŠ »Oton Župančič« iz ulice Brolo v Gorici in pod skupnim naslovom: PREDSTAVIM SE VAM, poslali celo vrsto dopisov, ki jih tu objavljam. V prihodnje lahko pošljete še kakšen izvirnejši dopis o svojih doživetjih. Rad vam bom objavil spise, se-daj, ko vas vse poznam.

Imenujem se David Bandelli. Star sem osem let. Rodil sem se 22. aprila 1978 v Gorici. Stanujem v ulici Palladio, 19. Obiskujem 3. razred OŠ »Oton Župančič«. V šoli je lepo, ker se učimo zemljepis, zgodovino in prirodopis, česar se lani nismo učili.

Imam sestrično, ki se imenuje Mirjam. Hodi v otroški vrtec. Želi postati plesalka. Rodila se je 11. februarja 1981. Ima šest let. Doma mi vedno

nagaja, kadar se učim. Z njo se tudi igram. Vedno igarva namizni tenis. Treniram jo jaz in je precej pridna. Gabrijel in Mitja sta moja najboljša prijatelja. Rad bi postal prodajalec časopisov.

David Bandelli

Imenujem se Denise Tomažič. Čez mesec dni bom stara devet let. Rodila sem se 11. maja 1978. Stanujem v ulici Gibelli, 4. Obiskujem 3. razred OŠ »Oton Župančič«. V šoli je zelo lepo. V popoldanskem času se ukvarjam z ritmiko. Imam sestrico, ki se imenuje Margot. Moje prijateljice so: Michela, Ana in Klementina.

Rada bi postala učiteljica ritmike. Doma se rada igram, berem in tudi pomagam svoji mami. Moja sestra bi rada ostala doma, ker noče v otroški vrtec. Rada berem Galeb in Pastirček.

Denise Tomažič

Imenujem se Martina Humar, stara sem osem let in obiskujem 3. razred OŠ »Oton Župančič«.

V našem razredu je štirinajst učencev, sedem deklic in sedem dečkov. Vsi se zelo razumemo, saj med nami ni večjih preprirov. Včasih si pomagamo pri nalogah, si kaj sposodimo in podobno. Meni je najbolj všeč matematika.

Martina Humar

Imenujem se David Cej. Star sem osem let. Rodil sem se 26. novembra v Gorici. Stanujem v Gorici v ulici Cappella, 12. Obiskujem 3. razred OŠ »Oton Župančič«. V šoli je lepo, ker se učimo mnogo predmetov. Imam sestro, ki se imenuje Chiara. Vedno me moti.

Imam kokoš, ki se imenuje Sonja. Je bele barve in se pusti pobožati. Ko bom velik, bom paleontolog.

David Cej

Imenujem se Elija Bastiani. Star sem osem let. Rodil sem se 1978. leta. Stanujem v ulici Ascoli, 27 v Gorici. Obiskujem 3. razred. V šoli je lepo, ker se učimo več predmetov in se zabavamo. V prostih popoldnevih se igram doma.

Imam bratranca, ki je vojak. Stanuje v Trevisu. Rad bi postal železničar.

Elija Bastiani

Imenujem se Mitja Primožič. Star sem sedem let. Rodil sem se leta 1978 v Gorici. Stanujem v ulici Catterini, 43. Obiskujem 3. razred OŠ »Oton Župančič«. V šoli se učimo mnogo predmetov.

V popoldanskem času se ukvarjam z orodno te lovadbo. Igram tudi klavir.

Imam brata, ki se imenuje Saša. Star je 11 let. Obiskuje 1. razred nižje srednje šole. Moji prijatelji so: David Bandelli, David Cej, Luka, Elija, Gabrijel, Michele in Jan. Rad bi postal prodajalec časopisov.

Še nekaj bi rad povedal: zelo rad berem naše mladinske revije.

Mitja Primožič

Ime mi je Michele Furlan. V razredu nas je štirinajst. Zelo mi je všeč smučanje. V reviji Galeb so mi zelo všeč križanke in uganke, ki jih zelo rad rešujem.

Michele Furlan

Imenujem se Ana Černic. Hodim v 3. razred OŠ »Oton Župančič« v ulici Brolo. V razredu nas je štirinajst, sedem deklic in sedem dečkov. Kar dobro se razumemo. Rada se učim vse predmete.

Pred kratkim smo v šoli imeli proslavo Dneva slovenske kulture. Prav je, da se tudi mi spomnimo Prešerna in drugih velikih ustvarjalcev. V tem šolskem letu smo šli tudi v gledališče.

Ana Černic

Dominika Naveršnik
2. c. r. OŠ Drenov grič — VRHNIKA

Imenujem se Mikela Korečič. Zelo všeč sta mi ritmika in likovna vzgoja. V Galebu so mi zelo všeč zgodbe in slike. Zelo rada berem revijo Galeb.

Mikela Korečič

ZAJEC

Moja najljubša žival je zajec. Ima dolga ušesa in bel kožušček. Njegovi zobje so ostri, ker rad gloda korenje in zelje. Je bojazljiv in jo zato v nevarnosti odkuri.

Poznamo divje in domače zajce ali kunce. Lovci radi lovijo zajce, da jih potem lahko spečejo, ker je njihovo meso zelo okusno. Zato se mora ubogi zajček skrivati pred lovci in pred drugimi večjimi živalmi.

Tanja Sternad
2. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

PREBUJANJE POMLADI

Pomlad se prične 21. marca. Toda pomlad se ne prebudi prav na ta dan, ampak včasih prej, včasih pozneje. Toda poleg datuma, ki nas spomni na začetek pomladi, so važnejša naravna znamenja. Če gremo na sprehod v naravo, opazimo spremembe. Cvetje oznanja pomlad. Najprej opazimo zvončke, in teh je največ. Trobentice komaj kukajo izpod listja. Če se ozremo navzgor, pa opazimo nabrekli popje na drevesih in tu pa tam tudi zametke zelenih lističev. Kar pa nas najbolj razveseljuje na sprehodih, je ptičje petje. Ptički se vračajo, spletajo gnezda, saj je sedaj čas, ko živali družijo ljubezen. Večkrat opazimo srne in srnjake, ki tekajo po travnikih in se družijo.

Pred dnevi sem bila z mamo in prijateljicama Tiziano in Aleksandro ter njeno mamo na sprehodu. Šle smo v lepo dolino. Z nami je bila tudi psička Inja. Tekala je, skakala in je bila vesela, saj je tudi njej všeč prostost v naravi. Na poti je bilo polno listja, pod listjem pa so bili zvončki. Zato smo morale zelo paziti kod smo stopale. Videle smo jate žvrgolečih ptičkov, na drevesih stara gnezda, na tleh pa sveže iztrebke srn in njihove stopinje. Šle smo do »borovca«, bazovskega travnika, kjer postavljajo grde lesene barake, v katerih so se naselili ljudje. Me smo se menile, kako grde so tiste lesene stavbe sredi prelepe, prebujajoče se narave. In kot ne bi zadoščalo, se ljudje pripeljejo z avtomobili in zavozijo na travnike, na katerih postavljajo ograje.

Narava je res lepa. Še najlepša je sedaj, ko se prebujajo.

Maja Mezgec
5. r. OŠ »P. Trubar«
BAZOVICA

... Na drevesih je že nabreklo popje in kmalu bo vse v cvetju. Minula zima je bila zelo mrzla in zapadlo je dosti snega, zato se tudi narava počasi prebuja. Tudi človek čuti pomlad. Bolj je vesel in ima večjo voljo do dela.

Moreno Granzotto
5. r. OŠ »P. Trubar«
BAZOVICA

... Spomladi se vračajo lastovice in druge ptice. Pri nas je že veselo zapel škorec. Pred dnevi sem zagledal mnogo škorcev, ki so leteli nad mojo hišo. Zgledalo je, kot bi plesali. Veselo so letali, kot bi hoteli povedati, da se naglo bliža topla pomlad.

Peter Ražem
5. r. OŠ »P. Trubar«
BAZOVICA

... Sonce že nekaj dni toplo sije, travniki zelenijo, prebuja se narava, v gozdu je vse živo. Ptički žvrgolijo in oznanjajo, da je prišla pomlad. Nestrpno pričakujem pomladi in že se veselim lepih sončnih dni, da se bom lahko večkrat v tednu sprehodila.

Ksenija Stopar
5. r. OŠ »P. Trubar«
BAZOVICA

Daljšje spise o prihodu pomladi so poslali še Alen Possega, Maksi Grgič in Milena Kovacich, vsi učenci 5. razreda OŠ »Primož Trubar« v BAZOVICI. Še vsak je opisal svoja opazovanja, kako se narava prebuja in kako željno čaka na lepe pomladne dni.

NA SMUČANJU

V petek, 13. marca, smo se z avtobusom peljali na smučanje v Ravascletto. Avtobus je imel zamudo, zato smo prispeli pozno in smo se smučali le nekaj ur namesto ves dan. Škoda, ker smo imeli skipas za ves dan. Tudi pri razdeljevanju skipasov smo morali čakati precej časa, ker uradnik ni bil pripravljen na naš naval.

Smučali smo se do treh popoldne. Večina sošolcev ni znala smučati, ker so šele začetniki. Na poti domov sem v avtobusu zbolel. Uho me je močno bolelo, zato namesto domov, me je mama peljala v otroško bolnišnico »Burlo«.

Maksi Babich
3. r. OŠ »D. Kette«
SV. FRANČIŠEK

MOJ DOM

Moj dom je v Barkovljah. Hiša je precej velika. Imamo tudi velik vrt. Na vrtu so sejali peteršilj in radič, a je pozimi vse ovenelo.

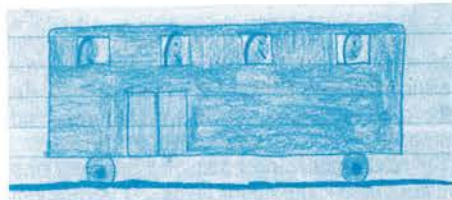
Na vrtu se tudi igramo. Sedaj sem opazila, da so na vrtu pokukali prvi zvončki in trobentice, znanilci pomladi.

Srečna sem, ker imam streho nad glavo. Veliko ljudi nima ne strehe ne hrane.

Kristina Bezenšek
4. r. OŠ »F. Saleški Finžgar«
BARKOVLJE

IZLET V NABREŽINO

Pred dnevi smo šli v Nabrežino na županstvo. Peljali smo se z avtobusom. Izstopili smo pred županstvom in šli na kratek sprehod. Šli smo potem na županstvo, kjer nas je župan Bojan Bre-

zigar sprejel v sejni dvorani. Povedal nam je mnogo zanimivih stvari. Pripovedoval nam je o zgodovini občine Devin-Nabrežina. Ko je končal, smo mu nekateri postavljali vprašanja, on pa nam je vljudno odgovoril. Pred odhodom nam je razkazal tudi anagrafski urad. Vrnili smo se v vas, kjer smo sedli v avtobus in se odpeljali v Trst.

Tanja Tomaselli
2. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

NAŠ KANARČEK

Pri nas doma imamo kanarčka. Ime mu je Verči. Star je leto dni in je rumene barve. Kadar mu govorim, mi odgovarja s čivkanjem. Poje predvsem, kadar poslušamo radio ali kadar klepetamo. Je zelo boječ. Kadar mama čisti kletko, skače iz kota v kot. Vsak dan se okopa in zelo rad je jabolka.

Lucia Lombardo
2. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

SNEŽNA KRALJICA

V igri »Snežna kraljica« sta nastopala samo dva igralca v več vlogah. Med gledališko predstavo smo se naučili pesmico o pomladi. Tudi mi otroci in učiteljice smo sodelovali pri igri. Najbolj so nam bile všeč čarovnije. Tistega dne so si

predstavo ogledali samo učenci šole »Josip Ribičič«.

Mirjam Čermelj
2. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

BABIČIN KANARČEK

Doma nimam nobene živali, ima pa jo moja babica. Ima kanarčka po imenu Nini. Kanarček ima lepo rumeno perje, veselo čivka, in kadar gremo iz hiše, nam začivka v pozdrav. Kadar ima-

mo na glavi kapo, začne skakati v kletki in čivkati, dokler se ne odkrijemo. Kanarček je star že več kot deset let. Kadar mu ded nalije čisto vodo, se vedno okopa. Tudi če je sam v kletki, je vedno vesel in rad čivka, ko sije lepo sonce.

Irina Perosa
2. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

IZLET NA KOKOŠ

Pred dnevi sem šla na izlet na Kokoš. Na izletu je bilo mnogo otrok, ki jih nisem poznala. Deževalo je. Hodili smo po travi. Prišli smo do vasi Gročana. Ker smo bili vsi mokri, smo se vrnili k avtomobilu. Bili smo lačni, zato smo pojedli malico. Potem smo se vsi premočeni vrnili domov. Izlet mi je bil všeč, a škoda, da nismo prišli na vrh Kokoši.

Irina Perosa
2. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL

Moja najljubša žival je kanarček. Ima ga babica. Je rumen in ima oranžen kljunček. Kadar odprem vodno pipo, začne peti. Če mu ne odpremo kletke, se razjezi in začne v njej letati, do-

kler ga ne izpustimo. Nekega dne je letel po stanovanju in utrujen sedel na umivalnik. Nihče ne ve, kako se je zgodilo, a naenkrat je padlo milo in mu zlomilo tačko. Takoj smo ga peljali k živinozdravniku, da ga je ozdravil. Sedaj nas spet s kljunčkom pika po nosu.

Tanja Tomaselli
2. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

ZAJEC

Najljubši mi je zajec. Doma nimamo nobene živali, imata pa jih babica in teta. Zelo rada gledam zajčke, kako se med seboj igrajo, si nagažajo in kako si drug drugemu pulijo travo iz gobčka. Potem vzamem srp, na vrtu narežem trave in jo nesem v kletko. Nekega dne sem vzela v naročje zajčka in čez nekaj časa se je polulal in me zmočil. Takoj sem ga spet dala v kletko.

Mirjam Čermelj
2. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

MOJ MUC BIL

Zelo rada imam našega muca Bila. Muc je rumenorjave in bele barve. Ves dan spi na preprogi v kuhinji. Zvečer se zbudi in gre na vrt loviti miši z drugimi mačkami. Rad se tudi z mano igra in zadovoljno prede, kadar ga božam. Neke noči se je spoprijel z drugim mačkom, ki ga je opraskal po očesu. Sedaj ga imam zaprtega in jaz ga zdravim s kamilicami.

Laura Sgubin
2. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

V KRANJSKI GORI

Z avtom smo se preko Trbiža peljali v Kranjsko goro. Peljali smo se po avtocesti skozi dvanajst predorov. Videli smo tudi tri zaledenele slapove in nadvoze. Ker je Kranjska gora v Jugoslaviji, smo morali čez mejo. Ko smo končno dospeli, smo zavili v naselje Čičare, kjer stanujejo naši prijatelji. Čakalo nas je prav neprijetno presenečenje. Oba otroka sta bila bolna. Rok je imel angino, mala Ana pa norice. Vseeno smo ostali do srede zjutraj.

Smučali smo vsak dan od 9. do 15. ure. Kadar smo se nasmučali, smo šli še v kavarno na toplo čokolado in torto. Spat smo hodili zelo zgodaj, ker smo vstajali že ob 6.30, ko nas je Ana prebudila. Imeli smo lepo vreme. Na smučiščih je bilo mnogo ljudi, zato smo večkrat dolgo čakali v vrsti. V sredo smo se končno vrnili domov.

Tanja Sternad
2. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

Neučakanost je bila velika.

Ozračje na celodnevni osnovni šoli »Ivan Trinko Zamejski« v Ricmanjih je bilo v torek, 7. aprila, izredno napeto. Šolarji so nestrpnost čakali, kdaj se bo pričelo tradicionalno nagradno žrebanje Galeba, in ko so zaznali moj prihod, niso več strpeli v šolskih klopih. Učiteljice so jih komaj ukrotile, da niso zdrveli v šolsko telovadnico, da si ogledajo 75 nagrad, ki sem jih prinesel. Strmeli so v razstavlje-

Na celodnevni šoli »I. Trinko Zamejski« je bilo zelo živahno. Še vsakdo je hotel dvigniti dopisnico iz vreče. Vsi so upali, da jim bo sreča mila.

ne nagrade in še vsakdo je na tihem upal, da se mu bo sreča nasmehnila in da se bo po zaključku pouka odpeljal domov na lepem športnem kolesu, ali da bo odnesel lep par smučič. Vabljev je bil tudi radijski tranzistor, pa še marsikaj drugega.

Vsi so željno čakali na začetek žrebanja in se potem kar pehali k veliki vreči, v kateri so bile dopisnice. Še vsakdo je hotel poskusiti, če ima srečno roko. In res, ricmanjski šolarji se ne smejo pritoževati. Kar osem nagrad, sicer manjših, je ostalo na njihovi šoli. Že res, da so upali v najbogatejše nagrade, a skrito upanje je splahnelo, ko so iz vreče potegnili zadnjo dopisnico, ki je veljala kot žreb za prvo nagrado, lepo športno kolo, darilo Založništva tržaškega tiska.

Sreča se je nasmehnila Iztoku Colji, učencu 4. razreda OŠ »A. Gradnik« na Repentabru, ki je bil izredno vesel novega kolesa. Druga nagrada, par lepih smučič s palicami in vezmi, darilo Slovenskega

Iztok Colja je bil najbolj vesel. Dobil je 1. nagrado, lepo športno kolo.

planinskega društva v Trstu, je romala k Sv. Jakobu. Dobila jo je Giulia Sadlowski, učenka 1. razreda OŠ »J. Ribičič«. Naslednjega dne ji je nagrado izročil načelnik smučarskega odseka SPDT, Devan Cesar. Tretja nagrada, radijski tranzistor v obliki doze Diet Coke, darilo uredništva Galeba, pa je dobila Alessandra Scheimer, učenka 5. razreda OŠ »F. Saleški Finžgar« v Barkovljah.

Ostale nagrade so dobili učenci in učenke raznih šol po Tržaškem in Goriškem. A pojdimo po vrsti. Četrta nagrada, žepni računalnik na sončno energijo, darilo trgovine s fotoaparati Segulin v Trstu, je šla v Pevmo. Dobila jo je učenka 5. razreda Matejka De Rocco. Peta nagrada, kemični svinčnik parker arrow, darilo Tržaške kreditne banke, je romala v ulico Donadoni. Prejela jo je Sheila Arbulja, učenka 5. razreda. Šesto nagrado, sončne naočnike Coca Cola, darilo uredništva Galeba, je dobil Mitja Kokorovec, dijak 2. razreda srednje šole pri Sv. Ivanu. Peter Kermaz, učenec 5. razreda v Boljuncu, je dobitnik sedme nagrade, kemičnega svinčnika, darila Tržaške kredit-

ne banke. Tri šestila, darilo Tržaške knjigarne, so dobili: Danjel Leone, 1. razred pri Sv. Jakobu, Marinka Žerjal, 3. razred srednje šole na Katinari, in Patrizia Clari, 5. razred šole v Dolini. Enajsto in dvanajsto nagrado, nahrbtnik Coca Cola in smučarsko volneno kapo, darilo uredništva Galeba, sta dobila Marco Tartaglia, učenec 2. razreda OŠ »F. Bevč« v Gorici, in Paolo Canciani, dijak 1. razreda srednje šole na Opčinah.

Pet peresnikov z barvicami, darilo Tržaške knjigarne, so dobili: Aleksandra Ažman, 5. razred, Rojan; Vanja Brajnik, 5. razred, Ricmanje; Elena Bogatec, 5. razred, Križ; Marco Vatta, 5. razred, Devin; in Michele Ota, 5. razred, Ricmanje. Dva spominska albuma, ki ju je prav tako podarila Tržaška knjigarna, sta dobila Igor Vouk, 4. razred, Ricmanje, in Irene Candian, 3. razred šole v ulici Donadoni. Izžrebanih je bilo potem osem malih peresnikov, ki jih je darovala Tržaška knjigarna. Dobili so jih: Robi Corda, Milje; Luka Marchesi, Barkovlje; Berni Hro-

Zastopnik SPDT, Devan Cesar izročja 2. nagrado Giulii Sadlowski

vatini, Devin; Manuel Fighelli, Pevma; Peter Emili, Prosek; Caterina Macho, Sv. Jakob; Christian Baitz, Sv. Ivan; Valentina Corbatti, Ricmanje.

Devet velikih in majhnih zvezkov, dar Tržaške knjigarne, so dobili: Elisa Litianni, srednja šola Opčine; Silva Dougan, Sv. Ivan; Alessandro Coloni, Sv. Jakob; Peter Ražem, Bazovica; Štefan Mažgon, šola »O. Župančič«, Gorica; Vanja Saksida, Devin; Robert Cossutta, Opčine; Marta Gravner, Pevma; Alan Cosma, Šempolaj. Pet škatel različnega pisemskega papirja, ki jih je dala na voljo Tržaška knjigarne, so dobili: David Sancin, Sv. Frančišek; Gorazd Husu, Prosek; Karen Kante, Prosek; Tanja Jelen, Doberdob; Luisa Umari, Boljunec. Sedem trikotnikov za geometrijske vaje, darilo Tržaške knjigarne, so dobili: Loris Jerman, Opčine; Tjaša Petaros, Boršt; Sara Semec, Križ; Daniela Ciocchi, Opčine; Federica Crevatin, Milje; Mitja Petelin, Ricmanje; Gerta Meucci, Rojan.

Uredništvo Galeba je darovalo trinajst Galebovih majic. Dobili so jih: Sara Perosa, Sv. Jakob; Ivan Ota, Ricmanje; Matija Umek, Prosek; Elena Braini, Ricmanje; Iztok Spetič, Opčine; Marko De Giorgi, Gropada; Roberta Orel, Sv. Jakob; Karen Stoinev, Ricmanje; Veruška Kuk, Slivno; Andrejka Hlede, Števerjan; Barbara Gropajc, Pesek; Davorin Spazzal, Prosek; Karmen Amato, Katinara.

Vse ostale nagrade: dve škatli barvnih kred, voščenske, štiri zavojčke plastelina, tri majhne spominske zvezke, dva zidna obeska in dve škatli barvnih sponk, je darovala Tržaška knjigarne, dobili pa so jih: Katja Omari, Rojan; Sonja Leghisa, Jamlje; Vanja Cvelbar, srednja šola v Rojanu; Patrik Kralj, srednja šola na Proseku; David Korošič, Rojan; Boris Sfiligoj, šola »O. Župančič«, Gorica; Andrej Kafol, Barkovlje; Paola Gregori, Rojan; Klavdija Ferluga, srednja šola na Opčinah; Luka Grbec, Milje; Tanja Race,

nja šola Opčine; Romina Ferfolja, Doberdob; Aleks Busan, Sesljan; Pavla Gergolet, Doberdob.

Alessandra Scheimer je dobila 3. nagrado

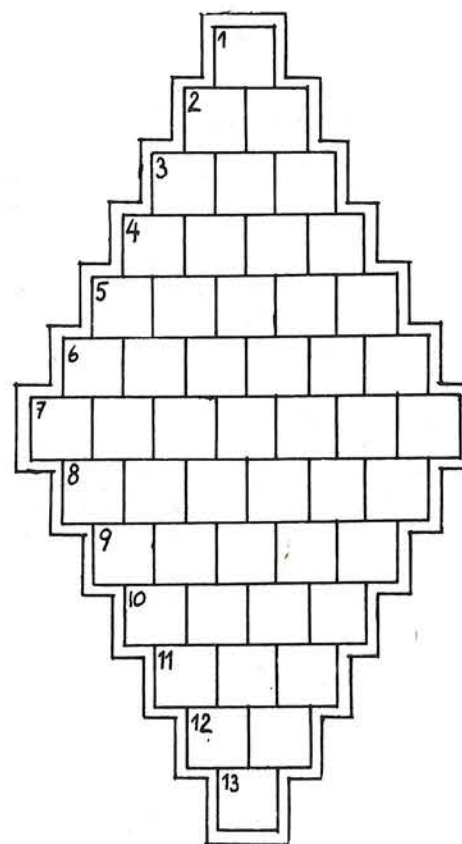
Zaključilo se je tako 13. Galebovo nagradno žrebanje. Upam, da ste vsi dobitniki zadovoljni z nagradami, ostali pa prihodnje leto zaupajte v srečo, morda vam bo bolj mila.

Prisrčno sa zahvaljujem vsem darovalcem nagrad: Založništvu tržaškega tiska, Slovenskemu planinskemu društvu v Trstu, Tržaški kreditni banki, trgovini Segulin in predvsem Tržaški knjigarni, ki so za pridne Galebove naročnike darovali toliko lepih in bogatih daril v veselje naših šolarjev, pridnim Galebovim bralcem, naročnikom. Posebna zahvala tudi prijaznim učiteljicam slovenske celodnevne osnovne šole »Ivan trinko Zamejski« v Ricmanjih, ki so sprejele mojo zamisel in mi omogočile izvedbo nagradnega žrebanja na njihovi šoli.

UREDNIK

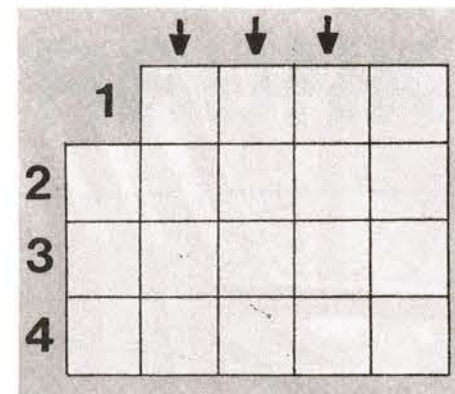
VRETENO

V zgornjem delu vretena dobiš posamezne besede tako, da vsaki naslednji dodaš po eno črko, črke moraš potem premešati, da dobiš novo besedo. V spodnjem delu pa besedam iz zgornje vrstice odvzameš po eno črko.

Besede v vretenu so naslednjega pomena: 1. kratica za tono, 2. osebni zaimsek, 3. očka, 4. splet las, 5. ljubkovalna oblika ženskega imena Tina, 6. natis knjige ali časopisa, 7. član posadke v tanku, 8. strokovnjak za statistiko ali nauka o ravnotežju teles, 9. osebni avto z voznikom, ki ga potnik najame in plača po prevoženih poti, 10. reka v Vojvodini, ki priteče v Jugoslavijo iz Madžarske, 11. tvorba v čebeljem panju, 12. visoka igralna karta, 13. predlog.

UGANKA »VOZILA« (J. P.)

V lik vpiši vodoravno štiri besede naslednjega pomena: 1. sredstvo za vzhajanje testa, 2. znamka velikih švedskih avtomobilov, ki so sedaj pri nas zelo razširjeni, 3. razmočena zemlja v dežju, 4. domača žival, ki nosi jajca.

Ob pravilni rešitvi boš v treh označenih navpičnih vrstah dobil imena treh vrst vozil.

PREMIKALNICA

PREKOP
TAPETA
SEMESTER
MANEKEN
OZNAKA

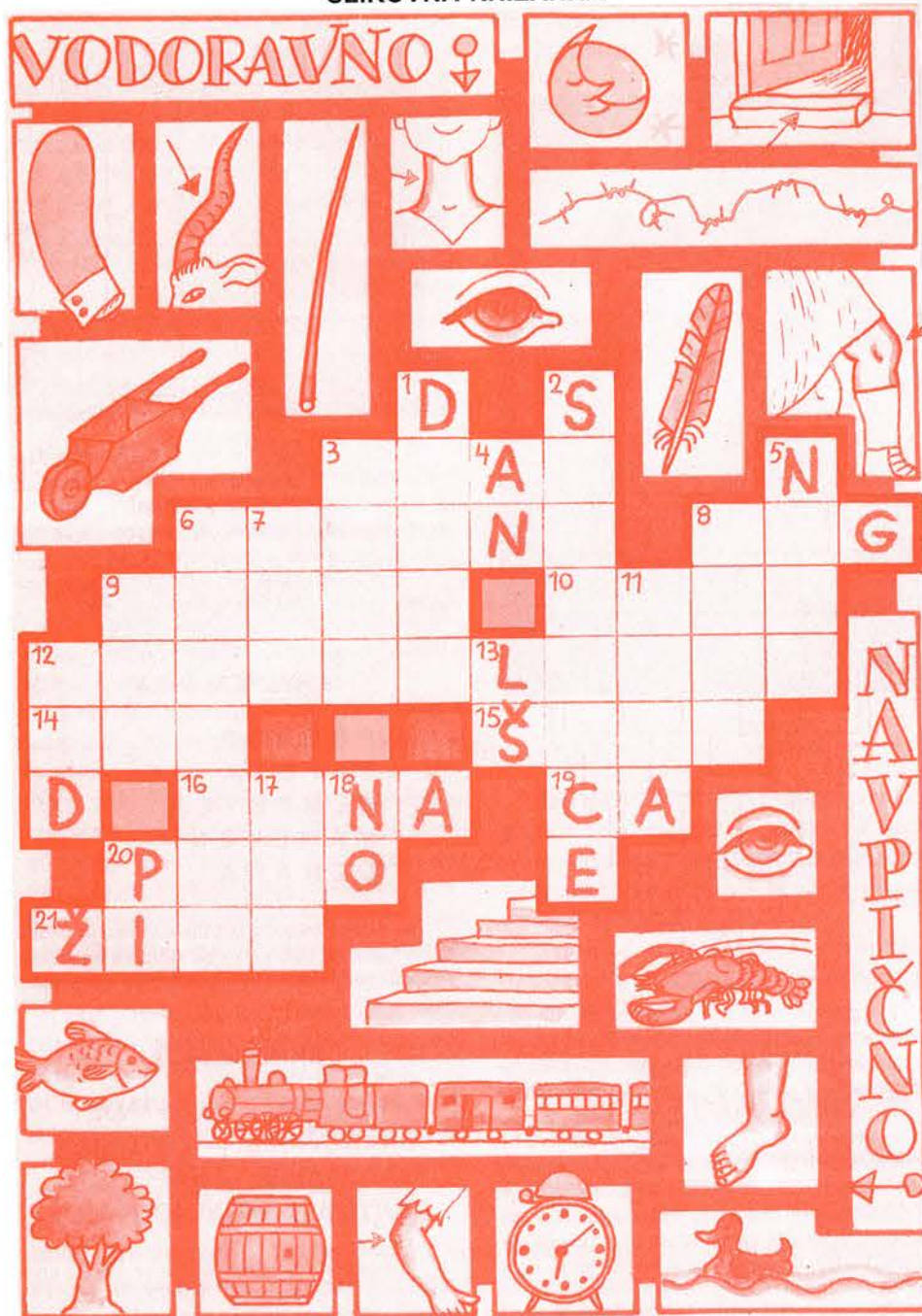
Navedene besede premikaj v levo in desno toliko časa, da boš v treh zaporednih navpičnih stolpcih dobil imena treh gradbenih materialov.

SKRIVALNICA

METODA — ZALIVANJE
URADOVANJE — POTONIKA
ZAOSTANEK — NAPOLEON
KANTON — PREVLAOVANJE

V vsaki zgornji besedi se skriva moško ime. Na primer: v besedi MARATONEC je skrito ime TONE. Poišči vsa skrita moška imena, njihove začetnice potem preberi po vrsti in dobiš boš še eno moško ime.

SLIKOVNA KRIŽANKA

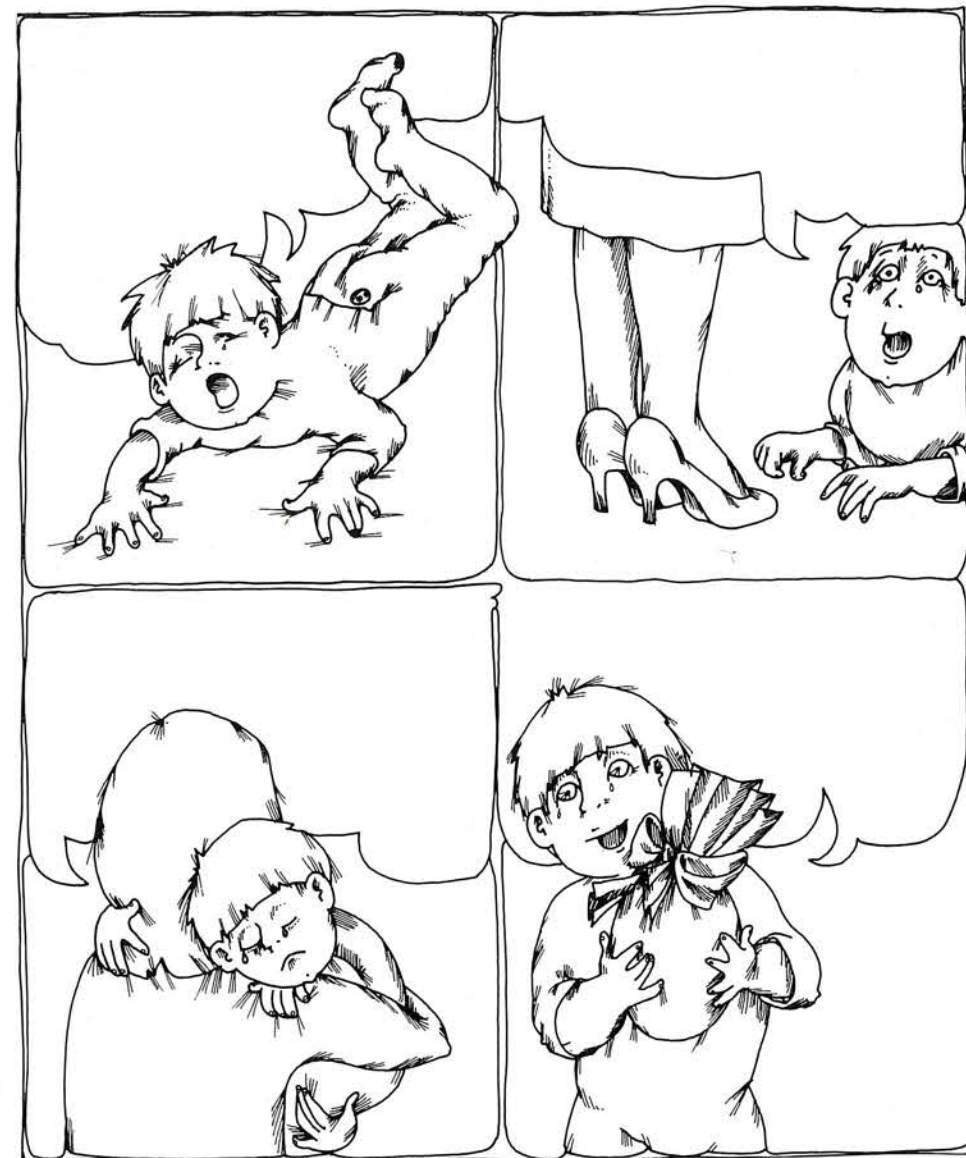
Za vse, kar je narisano, poišči parve besede in jih vnese v prazna polja tako, da se bodo med seboj ujemale. Za lažji začetek je nekaj črk že vpisanih.

Vera Poljšak

Ilustr. Magda Tavčar

ŠTRBUNK!

Andrej je padel. Vpiši pogovor med mamo in Andrejem v prazne oblačke. Potem vse pobarvaj!

Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba: Lojze Abram, Ulica G. Amendola 12 - 34134 Trst.

REŠITVE UGANK IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

DOPOLNJEVANKA — 1. ZDRavje, 2. kuŽEK, 3. plaNINA, 4. RODopl. — Združeni narodi.

MAGIČNI KVADRAT — Vodoravno in navpično: 1. strel, 2. trata, 3. racak, 4. etapa, 5. lakaj.

SLIKOVNA UGANKA — POMLAD.

MALA KRIŽANKA — Vodoravno: 2. nič, 4. balon, 6. dež, 7. vrat, 9. očala, 10. kol. Navpično: 1. padalo, 2. nož, 3. in, 5. letalo, 8. raketa.

KOMBINIRANA KRIŽANKA — Vodoravno: 1. voz, 6. Laos, 8. likalnik, 11. motika, 12. dlan, 14. lopata, 15. drog, 16. Sarajevo, 17. Istra. Navpično: 2. očala, 3. zvon, 5. kitara, 6. lakaj, 7. sidro, 8. lopar, 9. kita, 10. KLO, 11. most, 13. Ag, 15 dva.

REŠITVE SO POSLALI: Devan De Paolis, 1. a r. SŠ »Sv. Ciril in Metod« — SV. IVAN. Gabrijel Talotti, Maxi Babič, Dagmar De Paolis, Luka Urdih, Igor Gregori, Francesca Milone, David Sancin, Maksi Urdih, Alessandro Merzari, Luciano Tence, Borut Pipan, David Fischer, 3., 4. in 5. r. OŠ »D. Kette« — SV. FRANČIŠEK. Tjaša Gruden, Vasja Gregorič, 3. in 5. r. OŠ »J. Ribičič« — SV. JAKOB. David, Tanja, Veruška, Roberto, Walter, Mitja, Kristjan, 5. r. COŠ »S. Gruden« — SLIVNO. Alessandra Scheimer, Katja Vodopivec, Marko Papucci, Igor Veljak, Max Černigoj, Irina Vitez, 5. r. OŠ »F. Saleški Finžgar« — BARKOVLJE. Zaira Vidali, Adrijana Longo, 4. in 5. r. OŠ PESEK. Nataša Černic, Andrej Nanut, Serena Pellegrin, Ksenija Devetak, Viljena Devetak, 4. r. OŠ VRH. Milena Cosutta, 1. r. OŠ »A. Sirk« — KRIŽ.

NAGRADE DOBIJO: Andrej Nanut, 4. r. OŠ VRH. Devan De Paolis, 1. a r. SŠ »Sv. Ciril in Metod« — SV. IVAN. Tanja, 5. r. COŠ »S. Gruden« — SLIVNO. Katja Vodopivec, 5. r. OŠ »F. Saleški Finžgar« — BARKOVLJE. Gabrijel Talotti, 3. r. OŠ »D. Kette« — SV. FRANČIŠEK.

Mesečnik (10 števil) — Izdaja: Založništvo tržškega tiska, Trst — Glavni in odgovorni urednik: Lojze Abram — Uredništvo: **Ul. G. Amendola 12, 34134 Trst, tel. 415534** — Uprava in ekspedit: **Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, tel. 772755, 764832** — Tisk in fotostavek: **Graphart, Ul. D. Rossetti 14, 34126 Trst, tel. 772151** — Posamezna številka: 2.000 lir, dvojna: 2.500 lir, naročnina: 12.000 lir

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)